Akbaba

— Fadime, tavukları kümese kapat... Hayvanları ahıra çek... Çocuğu kucağından bırakma... Ne olur, ne olmaz, kapıyı da sürmele: Köye yeni bir imam gelmiş!.

000201

1000 ALTINI AKBANK VERİR ● 1000 ALTINI AKBANK VERİR ● 1000 ALTINI AKBANK VERİR

1000 ALTINI AKBANK VERİR

Altın yumurtlayan tavuk bir eski efsanedir.

Şimdi altın doğuran cüzdan var

Nufus cüzdanı degil

Akbank hesap cüzdanı.

HER 100 LİRAYA BİR İŞTİRAK HAKKI

Son para yatırma günü 8 Aralık 1952

ÜÇ
Katlı
Ev

Roman

Yazan

Yusuf Ziya

Ortaç

Gelecek Ay

Çıkıyor

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL
Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

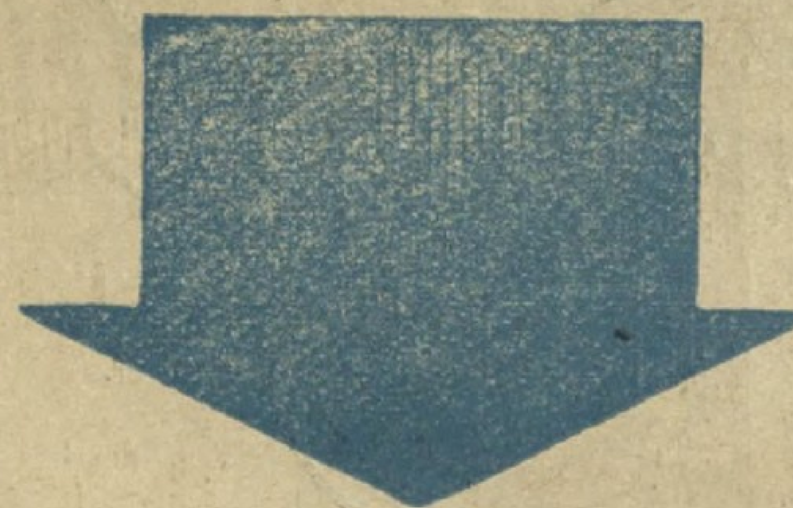
ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon: 21811

Akbaba

Pek zarif ve sağlam bir kapak içinde
birinci cilt Fiatı 10 Lira

YILIN SON ÇEKİLİŞİ

ERENKÖYDE 2 EV

Ayrıca Dolgun Para İkramiyesi

ÇEKİLİŞ TARİHİ : **29 ARALIK**
SON İŞTİRAK TARİHİ : **10 ARALIK**

TÜRK TİCARET BANKASI

000202

Akbaba

Sayı : 37 — Cilt : 2 — 27 KASIM 1952 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Her Hafta :

Sarık!

Galiba Fransızlar: «Her karışık işte bir kadın parmağı arayınız» derler.

Bunu, iki kelimesini değiştirip yerlileştirelim: «Her karışık işte bir yobaz sarığı arayınız!»

Bir kaç yıl var ki, Atatürk'ün, yalnız dinin başında bıraktığı sarık, şimdi her işin başındadır. Hattâ zabıta vak'alarının bile....

Bir köyden, on iki yaşında - evet, on iki yaşında - bir kız kaçırılıyor: Bir imam tarafından!

Diyanet İşlerinde bir müdür bıçaklanıyor: Bir meyzin tarafından!

Bir başka yerde, iki tavuk bir horoz aşırılıyor : Bir hoca tarafından!

Düşününüz ki, sarık, zinayı, cinayeti, hırsızlığı meneden mübarek insanların baş tacı olmak gerektir...

Şaşmamalı. Çünkü biz onu, din adamlarının başından çıkarıp politika adamlarının başına giydirdik.

Din, mabeddir. Politika sokak. Ve sokakta her şey ve herkes vardır.

Din, camiden kaldırıma çıkınca, kimin ağzına düşeceği ve ne söyliyeceği bilinemez.

Büyük Millet Meclisi kürsüsünde, Cebrail aleyhisselâm'ın sesiyle neredeyse ezan okumaya kalkanlar, kime hizmet ettiklerini sanıyorlar? Müslümanlığa mı?...

Millî Eğitim Bakanının ağzından, altmış iki Türk çocuğunun, Mısırda, Camiül Ezher'de izinsiz okuduklarını duyunca, gözlerime altmış iki mil çekildi sandım.

Yarın, bunları vatan sınırlarında «yasak» diye göğüslemek, inkılâp bekçilerinin vazifesidir.

Osmanlı İmparatorluğunda, her ileri adımın yoluna dikilen kara taassup, Mısır çöllerinden maval okuyarak Türk gençlerinin karşısına çıkamaz.

Kemal Paşa Zade merhum Sait beyin diliyle söyliyelim:

Arapça istiyen urbâna gitsin,
Acemce istiyen İrana gitsin!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Eyvahlar olsun, eti kaptı, kaçıyor...
— Elbet kapıp kaçar. Memlekette asayiş kalmadı ki!...

YAKIŞMIYOR!

Kayseri'nin, Pınarbaşı kazasında, bir vatandaş telgraf gişesinde 4500 lira unutmuş...

Hayır, olağandır demeyiniz. Bu dalgınlık, ne paranın mikdarına, ne de Kayseriliğe yakışmıyor!

Sonra, telgraf memuru Şadi Ünal, parayı sahibine iade etmiş...

Hayır, olağandır demeyiniz. Bu fazilet de bugünün ahlâkına yakışmıyor!

P. T. T. Umum Müdürlüğü, bu temiz vicdanlı memuru taltif etmiş. Ama, nasıl taltif?.. Bir takdirname ile...

Evet, işte bu olağandır. Olağandır ama, doğrusu bu da devlet babaya yakışmıyor!..

FENERİN YEDİĞİ!

İki spor meraklısı, otobüste konuşuyor:

— Fırsat kaçırdın.. Görülecek maçtı doğrusu...

— Beşiktaş üç gol yemiş, değil mi?..

— Evet...

— Fener de bir gol?..

— Yok, bir gol ve... bir yumruk!..

SUSUZLUK!

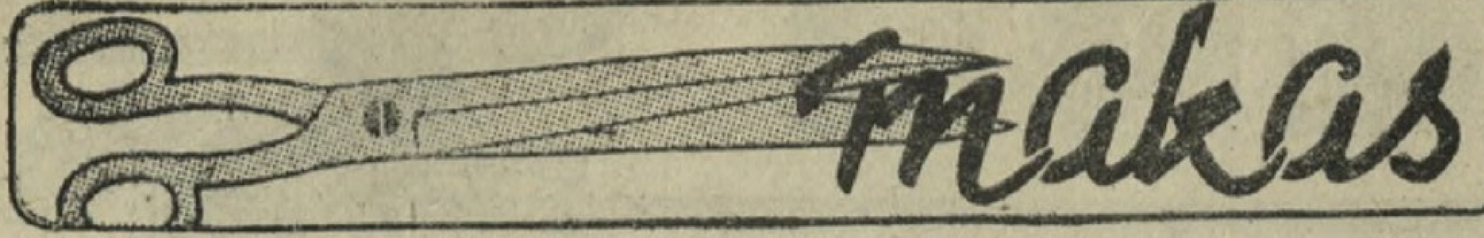
Elindeki gazeteyi okurken, birden gözlüklerinin üstünden karısına baktı:

— Hanım, çabuk kovaları, banyoyu doldur...

— Terkos mu kesilecek yine?.

— Hayır, gazetede ilân var: Bir hastahane 7000 kilo inek sütü alacakmış!..

000203

Ulus Gazetesinden :

[Hapishanelerde asayişsizlik...]

Akbaba :

Ayol, hapishanede kimler vardır?.. Hırsızlar, karmanyolacılar, kaatiller, ipten, kazıktan kurtulmuşlar, değil mi?. E, insaf et be birader, öyle yerde asayiş olur mu?..

★

Cumhuriyet Gazetesinden :

[Beylerbeyi sarayında hırsızlık...]

Akbaba :

Hayır, buna hırsızlık denmez!. Hırsızlık nedir?.. Başkasına ait bir malı çalmak. Halbuki, eskiden padişahların malı olan saraylar, şimdi milletindir.

Şu halde, bir vatandaş, kendi malı olan sarayına girer, beğendiği eşyayı alır götürürse buna hırsızlık mı denir?. İnsaf yahu!.

★

Hürriyet Gazetesinden:

[Ankarada bütün kediler toplanıp öldürülmeğe başlanmıştır..]

Akbaba :

Yani ne demek istiyorsun?... Yani D. P. iktidarı fareleri mi himaye ediyor?..

★

Akşam Gazetesinden :

[Kavaklıderede oturan Amerikalı polis uzmanının evi soyuldu...]

Akbaba :

Bıravo.. Soyacağı evi iyi seçmiş doğrusu... Sayın hırsızı tebrik ederiz.

★

Yeni Sabah Gazetesinden:

[Ziraat Fakültesinde 200 talebs derslere girmedi...]

Akbaba :

Ha gayret çocuklar... Şu işi biraz daha genişleterek, memleketi rahmetli Haşim paşanın hayal ettiği maarife kavuşturabiliyor musunuz?..

★

Cumhuriyet Gazetesinden :

[Rüyam kotrası Büyük Millet Meclisinde...]

Akbaba :

Haaa, galiba korkulu rüya olmağa başlıyor!

★

Cumhuriyet Gazetesinden :

[Ramideki göçmen evlerinin şartnameye aykırı olmadığı anlaşıldı...]

Akbaba :

Olur a, demek şartnamede, içerisine girer girmez yıkılacak kaydı da varmış!.

★

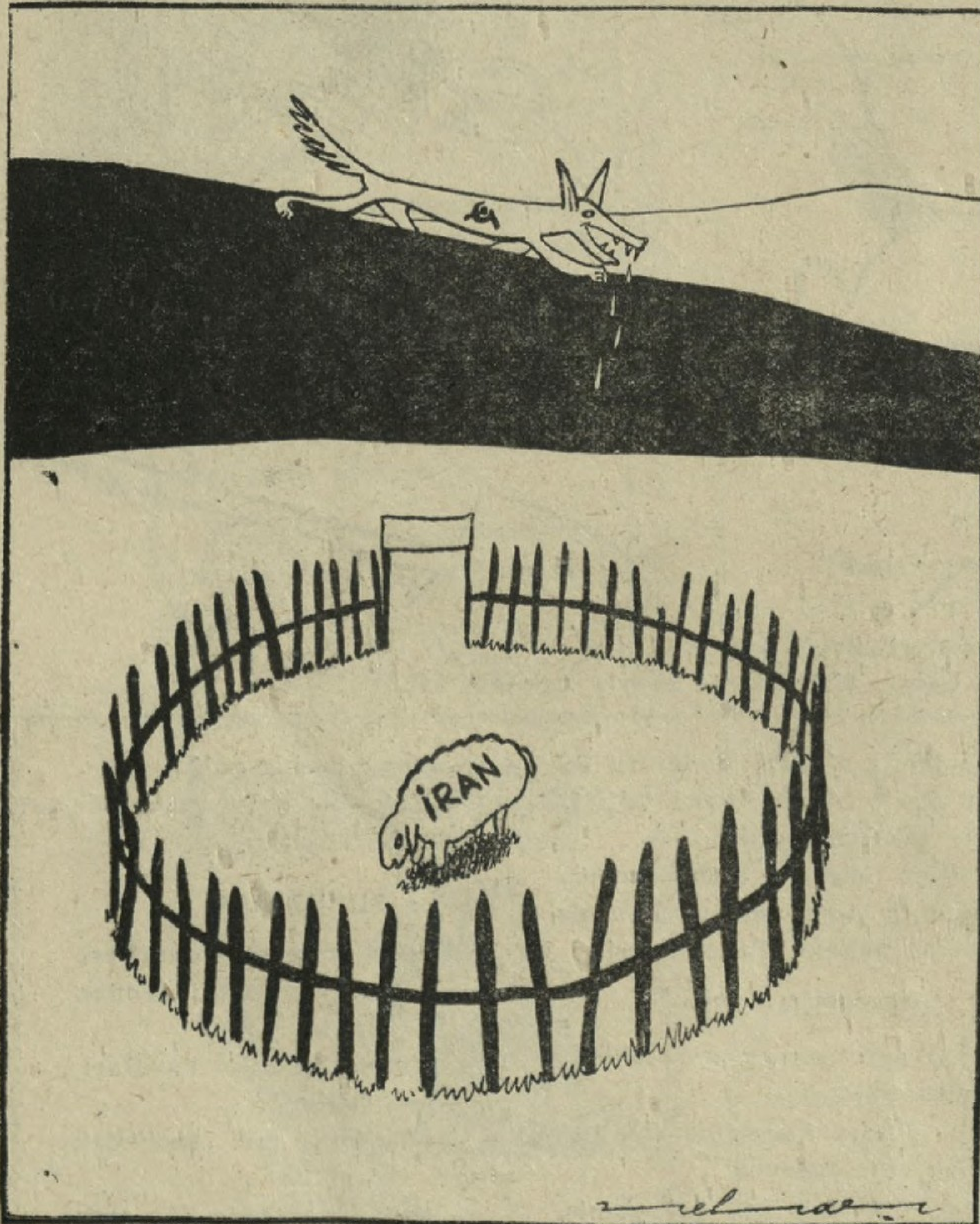
Cumhuriyet Gazetesinden :

[50 bin liralık kaçak kürk getiren bir kadın yakalandı....]

Akbaba :

Elli bin liralık kürk!.. Kim bilir hangi hayvanların derisini yüzdüler!..

Makasçı

Kurt — Eeeh... Tam yenecek hale geldi!...

Bekçi — Sabahleyin sakalık.. öğleden sonra hizmetçi tellâllığı... İkindiye doğru apartıman komisyonculuğu... Gece de bekçilik... Bizim işi çok zorlaştı gayri!...

Değişme!

İkinci cihan harbinin, karada, denizde, havada, topla, tüfekle, bombayla öldürdüğü dünya yerine bir başka dünya doğdu: Duygusu, düşüncesi bambaşka bir dünya!

Bu yeni dünyanın çocukları, o eski dünyanın çocukları değil artık: Ne zevkleri o zevk, ne telâkkileri o telâkki, ne arzuları o arzu!...

Benim çocukluğumun şıklarını düşünüyorum: Kolalı yakalarının devriği altından ince nakışlı bir ipek kravat küçük bir düğümle yeleğin altına sarkardı... Şimdi kırmızı üstüne sarı ve yeşil damalı, yün bir boyun bağı, hantal bir dolanışla, nakkaş yumruğu gibi delikanlının gırtlağına dayanıyor!

Benim çocukluğumda, yazlık eşya arasında ipek şemsiye en başta gelirdi: Kadın, erkek, bütün harp önü nesli, yanmaktan korkarlardı... Şimdi, derisi güneşte kararmamış insan, âdeta vücudünün kirli beyazlığından utanıyor!

Benim çocukluğumda, âşık, sevgilisine hitap için, gülden daha nazik, goncadan daha körpe kelime arardı: «Gül bedenim, gonca dehenim!» gibi... Şimdi o gül bedenleri, o gonca dehenleri gidin de plâjlarda görün: Güneşten yanıp kumda kavrulmaktan sahtiyana dönüyorlar!.. Ve harp sonu âşıkları, sevgililerine aşklarını, çıplak kalçalarında pençelerinin kızıl izini bırakan bir şaplakla anlatıyorlar.

Bu, yalnız insanlara mahsus bir yeni zevk ve muaşeret tarzı değildir: Salon eşyasından bina mimarisine kadar böyle...

Hattâ, daha ileriye gidebiliriz: Bugünün siyasî hayatı, milletler arası münasebetleri bile büsbütün başkadır. Benim çocukluğumda adına «nezaketi siyasiye» denilen bir şey vardı. Şimdi, dünyanın ötesinde berisinde -çünkü kaç yerinde olduğunu pek bilmiyorum- topile, tayyaresile büyük bir harp oluyor da hâlâ iki taraf arasında resmî dostluk devam ediyor ve hâlâ iki taraf da ilânı harp edilmiş saymıyor!

Eskiden tarihin üç büyük devrini bilirdik: Taş devri, tunç devri, demir devri... Yeni tarih dünyayı -tıpkı milâttan evvel, milâttan sonra gibi- bir büyük çizgile ikiye bölecektir: Harpten evvel, harpten sonra!..

AKBABA

000204

HİKAYE

Bir enayi!..

Ali Nair, oracıkta, bir iskemlenin üzerine yığılıp kaldı. Hep böyle felâketler yalnız onun ba şına geliyordu. Bu işin içinden nasıl sıyrılacaktı?

Hem bu defaki, çok mühimdi. Karısının üzerine değil gül, yaprak bile koklamamış olan Ali Nair, sinemada tanıdığı Müjgân isminde bir kızcağızın dostu oluvermişti.

Aralarındaki münasebet üç aydanberi devam ediyordu. Bereket ki, Nairin haremi hiç bir şey sezmemiş, şüphelenmiyordu. Biçare kadıncağız, kocaların sadakatine inanan mahdut kadınlardan biriydi.

Böylece, Ali Nairin hayatı pürüzsüz devam edip dururken, bir sabah Müjgân dostuna dedi ki:

— Artık hiç şüphe yok... Öyleyim.

— Nasıl öyle? Gebe misin? Mümkün değil!

— Muhakkak.

— Aman Yarabbi! Ne yapacağız şimdi?.

Bir ay, ne Nair, ne de Müjgân bu müthiş facianın hal çaresini bulamadılar. İkinci ayın başında, Müjgân şu teklifte bulundu:

— Bana bir ebe tavsiye ettiler, gittim, görüştüm, muvaffak olacağını temin ediyor.

Nair isyan etti:

— Düşüreceksin ha?!... Bunu hatıra getirmek bile hatâ... Cinayet!.. Hem maazallah ya duyulursa? Katiyen razı değilim!.

— Kepazelik daha mı iyi? Babam hiç affetmez. Sonra hem beni evden koğar, hem de karını meseleden haberdar eder.

Ali Nair nihayet kandı:

— Bu ebe hizmetine mukabil ne alacak?

— İki yüz lira.

— Hiç de ucuz değil!

— Evet ama... Sanatının ehli imiş...

— Ne yapalım? Haydi öyle olsun!

Bir kaç gün sonra ebenin himmetile, istenilmiyen çocuk imha edilmiş bulunuyordu. Yalnız, iki yüz liradan başka, Ali Nairin kesesinden, muhtelif bahanelerle yüz lira daha çekmişlerdi.

Günahlarının semeresi ortadan kalkalı bir hafta olmuştu ki, Müjgân ehemmiyetsiz bir hâdiseyi vesile ederek Ali Nair ile her türlü münasebeti kesti ve zengin bir tüccarın yirmi altı yaşındaki oğluna metres oldu.

★

Aradan üç dört ay geçmişti. Tesadüf iki erkeği karşı karşıya getirdi ve derhal aralarında pek samimî bir dostluk kuruldu. Lâkin Ali Nair, bu yeni ahbabının eski sevgilisine ortak çıktığını bilmiyordu.

Bir gün delikanlı, Naire dert yandı:

— Çok sevdiğim bir kadıncağız vardı, dedi, onunla evlenmek istiyordum. Fakat ebeveynim razı olmadılar. Halbuki benden hâmile kalmıştı. Bereket versin kendisine bir ebe salık vermişler. Ne demek istediğimi anlarsınız, değil mi?. Bana tam üç yüz liraya mal oldu. Sonra mesele nasılsa babamın kulağına gitmiş. O da zabıtaya haber verdi... Ebeyi aradılar, o vakit iş anlaşıldı...

— İş mi anlaşıldı?

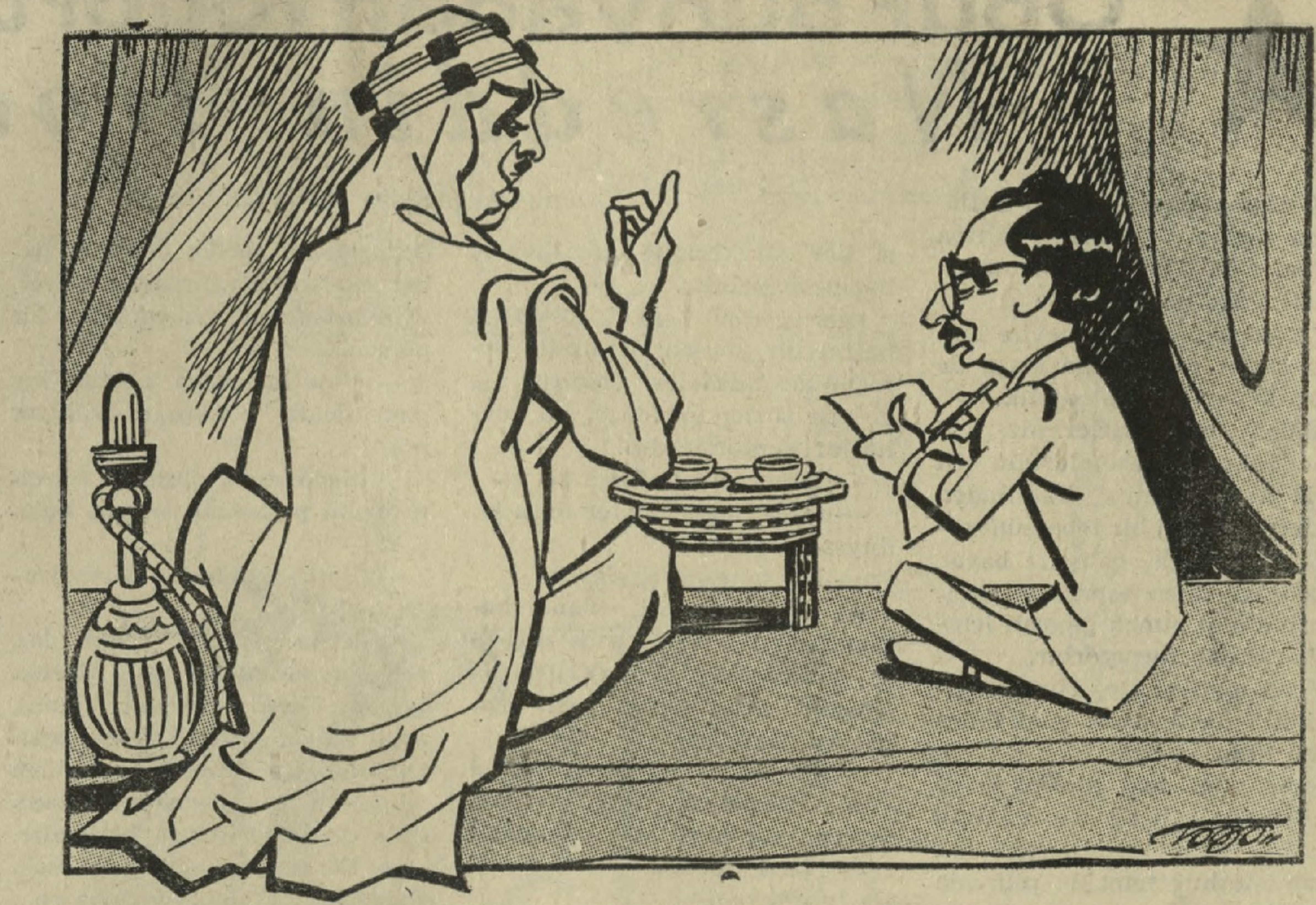
— Evet!. Ne ebenin, ne gebenin aslı astarı varmış. Meğer mel'un karı, benden para çekmek için bu dolabı uydurmuş. Hem de tuzağa düşen ilk ben değilmişim... Benden evvel bir enayi daha boğmuşlar. Tuhaf değil mi?. Onun da adı Nair. Tıpkı sizin gibi. Yoksa...

Ali Nair soğuk terler döküyordu.

— Ne münasebet, dedi, zaten beni herkes Ali diye göbek adımla tanır!.

Ve lâkırdıyı değiştiriverdi.

Karga

Gazeteci — Demek üstadım, Türk - Arap dostluğuna taraftarsınız?.
Köprülü — Neam ya seydi, neam!..

VİCDAN HÜRRİYETİ!...

000205

Obür dünyadan röportajlar
Nasreddin Hoca

Yazan : *Salâhaddin GÜNGÖR*

Kütüphanelerin tozlu raflarında bir kaç sararmış ciltten başka, eski Türk mizahı namına elimizde ne var?..

Yıllardan beri evire çevire kullanmaktan, onların da maşa ile tutacak yerini bırakmadık.

Mizah muharrirlerimiz, yabancı tuhaflık gazetelerinin «Gıdıkla ki güleyim!» kabilinden yüzlerde zoraki bir tebessüm artığı yaratmağa çalışan bayat, zevksiz ve tatsız esprilerini kendilerine mal etmek gayreti içinde bocalayıp duruyorlar.

Yerli malı nükte, Türk çarşısındaki tefarik eşya gibi müze malı oldu.

Şuna buna mal ederek sözde yenilemeğe çalıştığımız o canım fıkraları ısıtıp ısıtıp ortaya konulan meşhur temcid pilâvına benzettik.

Ama, siz diyeceksiniz ki, küfür savurmaktan nükte söylemeğe vakit mi kalıyor?. Orası da doğru..

★

Geçen akşam, mizah edebiyatımızdaki bu acı kısırlığı düşüne düşüne uykum kaçtı. Vaktile, bir ara, ben de bir çokları gibi ispirtizmaya merak sarmıştım. Masaları harekete getirerek aklıma gelenden, aklıma geleni sorardım. Kendi kendime; acaba Allahın rahmetine kavuşmuş eski mizahçılardan bir kaçının ruhunu çağırıp:

— Haydi biz susuyoruz. Bari, siz konuşun! desem. Desem ama, önce kimden başlasam acaba?..

Hah.. buldum. Türk mizahının en büyük, en eski piri Hoca merhum ne güne duruyor!. Hemen masaya ellerimizi koyduk. İlkin hafif bir tıkırtı.. sonra bir şeyler yok. Ruhun gelmesiyle gitmesi bir oluyor. Arkadaşlardan biri:

— Hoca, bize şaka yapıyor! Diye söylendi.

Derken masanın ayağı öyle tuhaf bir vaziyet aldı ki, hepimiz gülmeğe başladık. Nasraddin Hoca, sanki emektar eşeğinin üstüne ters binmiş tıkır da tıkır, Sivrihisara doğru yol alıyor.

Sorduk:

— Hocam, sen misin?

Masa tekrar oynadı:

— Benim ama, evlâtlar, aceleden pabucumun tekini kaybettim. Birazdan, kaza ile bir kabahat da işlemişim. Şimdi size de «alın abdestimi, verin pabucumu!..» mu desem?..

— Ne dersen de Hocam.. Senin her sözünde bir ibret dersi, her hareketinde bir hikmet hazinesi gizlidir.

Eğer, gözünü açıp şu dünyanın halini bir görsen! Kimbilir yeniden ne nükteler savurur, ne cinaslı sözler sarfeder, ne cevherler yumurtlardın!

— Dünyanın halinde ne var?

— Öyle değişiklikler oldu ki, duysan şaşarsın.

— Bir tanesini söyleyin..

— Kadın taifesi, deniz hamamlarında erkeklerle birlikte yüzüyorlar. Sokaklarda da hamam anası gibi yarı çıplak dolaşıyorlar.

— Canım, bunda şaşılacak ne var?. Haspalara yaraşıyor mu, yaraşmıyor mu? Sen ona bak..

— Nasıl Hocam.. Orada rahatın iyi mi bari?.

— Bize göre hava hoş. Ha o dünya olmuş, ha bu dünya.. İşimiz gücümüz herkesi eğlendirmek olduktan sonra... Malûm ya, evlâtlar, ben tuhaflığı pek severim!

— Kimlere ne tuhaflıklar yapıyorsun bakalım?

— Önüme gelene... Meselâ, şu Akşehirde tebelleşip durduğum Timurlenkle burada içtiğimiz su, ayrı gitmiyor. Herifin nerede o eski azameti? Şimdi sağa sola yılışıp duruyor. Ankaradaki filin doğurmakta güçlük çektiğini haber almış. Şuna bir nefes ediver, diye bana nasıl yalvardığını bir görseniz...

— Yine hamamda kendine kıymet takdir ettirmeğe kalkıyor mu?

— Haddine mi düşmüş? Ahrette ipekli peştemalı nerede bulacak!

— Başka kimlerle görüşüyorsun?.

— Bizim mahalle çocuklarile... veledler peşimi bir türlü bırakmazlar. Geçende ağaca çıkmış, keyif bu ya, oturduğum dalı kesiyordum. Hep birden; «Aman efendi amca; ne yapıyorsun? Düşersin!» diye bağrışmağa başladılar.

— Korkmayın, dedim, sersem Bulgarın taklidini yapıyorum... Malûm ya, kendi düşen ağlamaz mış!.

— Hocam, İkinci Dünya harbinden sonra ortaya bir «dar gelirli» lâfı çıkardılar. Ogün bugün bu dar gelirli vatandaşın hali yürekler acısı...

— Kendimden bilirim oğul... Dünyada iken bir gün çift sürüyordum. Baktım kayış kopmuş. Bağlıyacak bir şey bulamayınca, kavuğumun tülbendini üç kat yapıp kopan kayışı sözde tamir ettim. Fakat öküz, şöyle bir zorlayınca sarık üzülüp parçalandı. O zaman bizim koca öküze döndüm de:

— Gör kayış ne çeker dedim.

Zamanedeki aile babaları da şimdi o tülbende döndü. Üzülen üzülene... Büzülen büzülene. Zenginlere göre ne var. Vay, bizim gibi fakir fukaraya! Yani, gör kayış ne çeker!..

— Dünya yüzünde büyük bir buhran var Hocam.. Bir çok memleketlerde ihracatla ithalât denk gelmiyor. Bütçelerde büyük açıklar oluyor. Para düşüp her şeyin fiyatı alabildiğine yükseliyor. Ne olacak bu işlerin sonu?

— Evlâtlar... İşler bu halle nasıl düzelir? Kızıl Rusyaya karşı, bütün hür milletler tetikte... Habire masraf, habire masraf... Hani, delikanlılığımda bir bostana girip kavun koparırken bostanın sahibi üstüme gelip: «Ne yaparsın orada?» diye sorunca, yerdeki tezekleri göstererek: «Büyük aptesimi bozuyorum!» demiştim. Herif, bunun üzerine hiddetlenerek:

— Be çocuk... Onlar sığır tersi... deyince kendisine şu cevabı vermiştim:

— E.. ne yapayım? Sen insan gibi terslemeğe bıraktın mı?

Şimdi aynı cevabı, müdafaa hazırlığı yapan devletlerin ağzından dinliyoruz.

— Ortalığın böyle karmakarışık olduğu bir devirde, keyifli keyifli eli ayağına uygun, denk bütçe hazırlamağa imkân var mı?

Hasılı ne insan gibi yiyebiliyoruz, ne de insan gibi yestehliyebiliyoruz.

— Ahrette de pahalılık var mı Hocam?

— Dünyada kötülük yapanlar için burada yalnız pabuç pahalı...

— Haberin var mı? Yakında İngilterede olduğu gibi, bizde de dayak cezası tatbik edilecek! Sen buna ne dersin Hoca efendi?

— Pek münasip olur. Vaktiyle bana Konyada döve döve helva yedirmişlerdi. Tadı hâlâ damağımdadır. Mübarek sopa, cennetten çıkmadır. El yumruğu yemiyen insan, kendi yumruğunu Bozdoğan armudu sanırmış. Sizin bıçkınların başka türlü yola geleceği yok. Basmalı sopayı.. Yüz vurup bir saymalı. Allah yarattı dememli!

— Ya şu bizdeki parti kavgaları? Acaba hangi taraf haklı?.. Dersin. İktidardakiler mi, muhalifler mi?

— İkisi de haklı.. Hani Gölge kadılığı ettiğim sıralarda karışık bir dâvaya bakmıştım da içinden çıkamayacağımı anlayınca hem dâvacıya, hem suçluya hak vermiştim.

NELERE GÜLÜYORUZ!...

000206

Bizim karı bu işe şaşıp: «Aman efendi... Bunca yıllik hoca karısıyım. İki tarafın haklı olduğu dâva görmedim!» diye söylenmeğe başladı.

Baktım iş uzıyacak: «Karı, sen de haklısın!» dedim. Şimdi bu da o hesap işte.. İki tarafa da hak verirsek ortada halledilmedik dâva kalmaz.

— Cinayetler aldı yürüdü Hocam... İncir çekirdeği doldurmayan sebeplerle insanlar, birbirlerinin canına kıyıyorlar. Ne söz dinliyen var, ne meram anlayan.. Halimiz neye varacak bilmem..

Hoca, masanın ayağı üstünde hayali bir bağdaş kurduktan sonra anlattı:

— Hani bir gün komşulardan biri, bizim eseği aramağa gelmişti. Ben de hayvan yorgun olduğu için vermek istemedim. Herifi savmak üzere iken eşek ahırda anırmağa başlamasın mı? Bizim komşu derhal kulakları dikti:

— Hani eşek evde yoktu. İşte sesini duydum!

Deyince, benim de kafam kızdı:

— Koca sakalımla benim sözüme kanmıyorsun da, ahırdaki eşeğin anırmasına mı inanıyorsun? dedim.

Şimdi bu cinayetleri işliyenler de öyle...

— Memur maaşları önümüzdeki yılın başında artıyormuş Hocam... Sevindin mi?.

— Elbette sevinirim. İki yıldan beri memur maaşlarına zam rivayetleri ortada döner, durur. Bu seferki sahi çıkacağa benziyor.

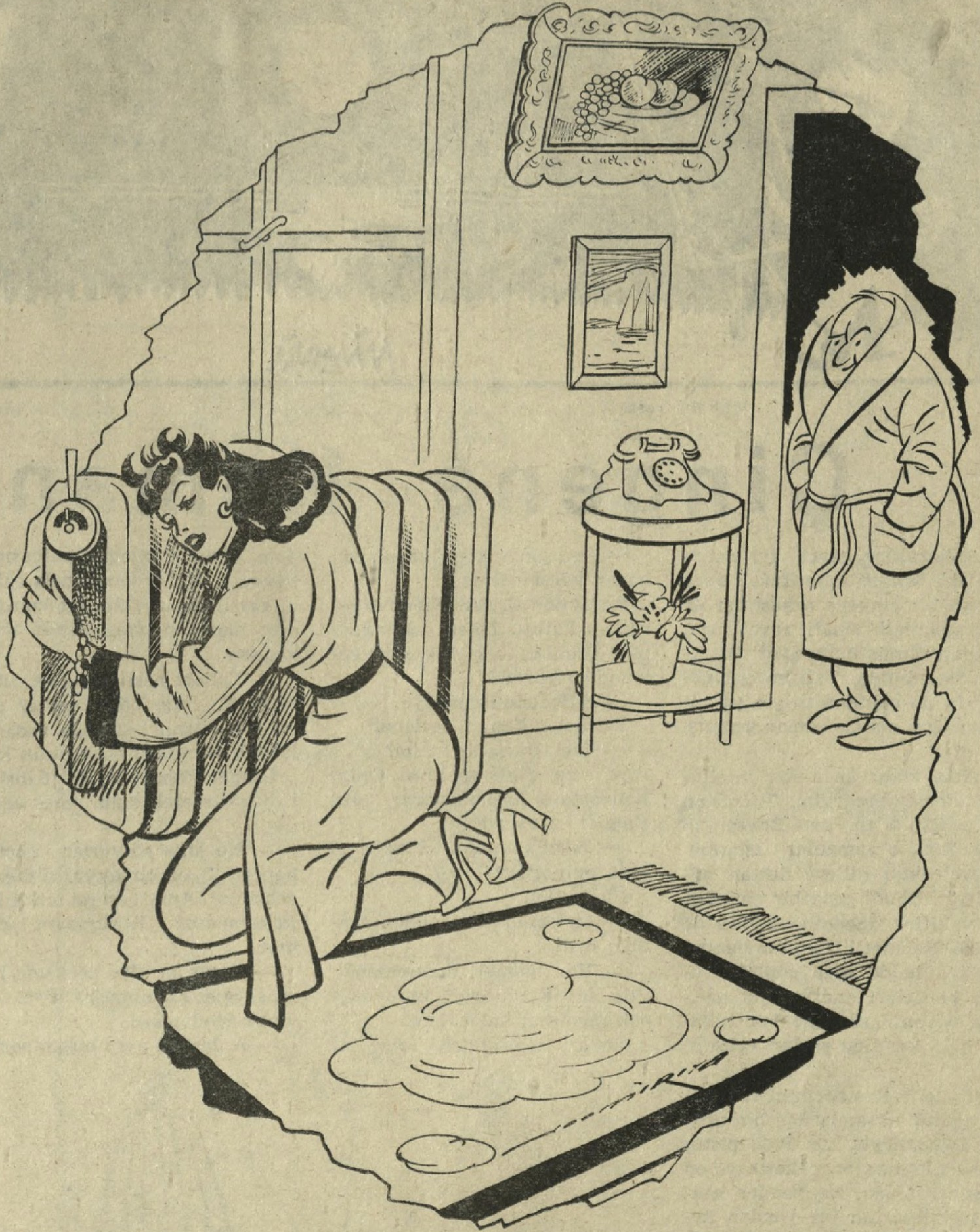
Sağlığımda benim tuhaf bir huyum vardı. Kim ne isterse o gün vermez, bir gün bekletip ertesi günü verirdim. Bunun sebebini sordular.

«Vereceğim şeyin kıymeti bilinsin!» diye böyle yaparım cevabini verdim. Hükûmetiniz de demek benim vaktiyle yaptığım şeyi yapıyor!

Masadan ellerimizi çekerek Hocayı kısa bir saygı duruşu arasında ahrete selâmetledik!

Mısırda : İç temizlik!..

— Isınıyor musun?...
— Hayır, ısıtıyorum!...

KÜÇÜK KAHKAHALAR

KADIN MANTIĞI

Koca, içeriye giren karısına çıkıştı:

— Şükran hanımla iki buçuk saat kapının önünde konuşacağınıza içeriye girseydiniz ya...

—Öyle.. ama acele işi vardı...

□

SERSEM

Neclâ ile Muallâ dertleşiyorlardı. Neclâ sordu:

— Kuzum, neden ayrıldın nişanlından?

— Sersemin biriydi de ondan...

— Yok canım...

— Vallahi... Son geldiği gece, elektrikler söndü. Bütün gece elektriği tamir edeceğim diye uğraştı durdu!

HIRSIZ VAR!

Mahkûmun biri, cezaevinde nüfus tezkeresini kaybetmişti. Bir hayli aradı. Bulamayınca baş gardiyana çıktı:

— Nüfus tezkeremi kaybettim. Herhalde bu hapishanede hırsız var!..

□

KAÇACAK NE VAR?

Neclâ'nın kocası, o gece bir rüya görmüştü. Sabahleyin, kırk yıllık karısına, rüyasını anlattı:

— Adamı hiç tanımıyordum. Haydut gibi birşeydi. Seni yakalamış kaçıyordu...

— Sen de baktın mı arkasından?

— Yoo, ne kaçırıyorsun yahu? diye seslendim tabii...

HAKLIYMIŞ!

Müdür, memura çıkıştı:

— Dün doktora gideceğim diye izin aldın. Halbuki seni birisiyle tavla oynarken gördüm.

Memur, izahat verdi:

— Efendim, o yanımda gördüğünüz zat doktorumdu..

□

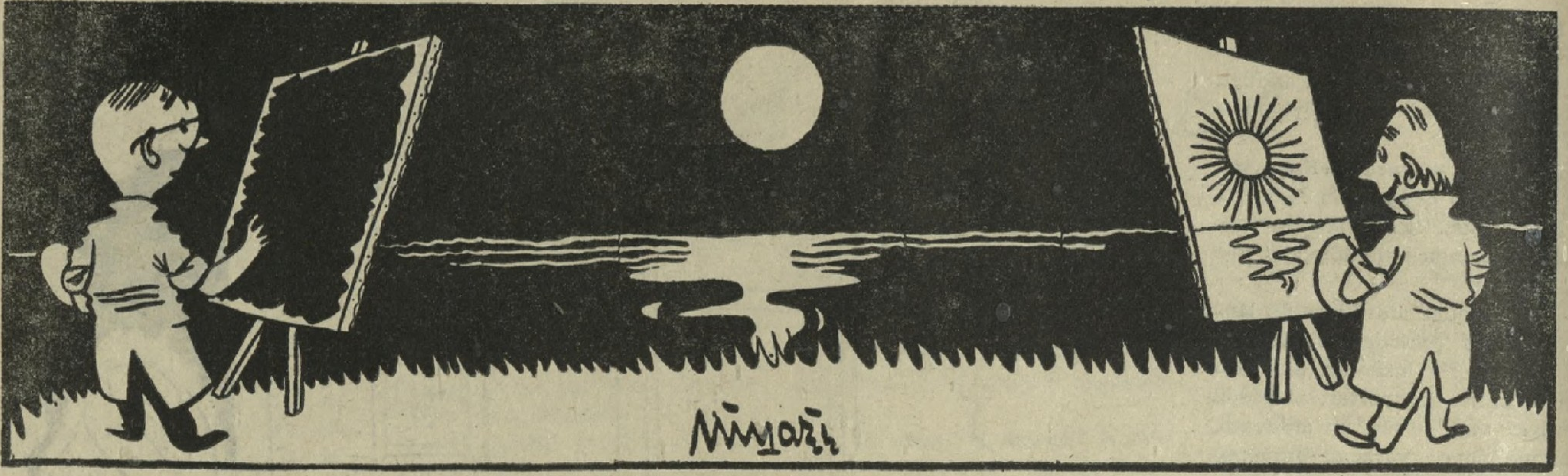
İMKÂNSIZLIK

Hikmetle Fikert, dedikodu yapıyorlardı. Söz kendilerine geldi. Hikmet sordu:

— Yahu, Fikret, sen neye Selma ile evlenmiyorsun?

— Vallahi bilmem Hikmetçiğim. Sarhoş olduğum zaman o benimle evlenmek istemiyor, ayık olduğum zaman da ben onu almıyorum!

000207

Muhalif ressam .... Muvafık ressam

Çingene Kemancı!..

Ankaralılar gayet iyi hatırlarlar... Onbeş sene kadar önce oraya bir çingene orkestrası ile şefi gelmişti. Şimdi, zavallı şef, çoktan ölmüş bulunuyor. Bir ara, İstanbulda, Taksim gazinosunda da çaldılardı. İşte şu anlatacağım olay, o zaman geçmişti.

Ama, daha önce size meşhur İnci'den bahsedeyim. Tarsus'un en zengin adamı hacı Bayram'ın kızı İnci, o zamanlar İstanbu sosyetesinin dillere destan güzeliydi. Şimdi genç bir annedir. O vakitler, İnci'nin annesi de sağdı. Rahmetli Dürdane hanım, öldüğü halde gözü çöplükte olan horozları andırır, şık giyinir, boyanır, süslenir, işin tuhafı, hâlâ kendine gözleri çekerdi de...

Çingene kemancının Taksimde çaldığı akşamlardan birindeydi. Dürdaneyle kızı İnci, pistin hemen kenarında, orkestraya en yakın masada, bir yandan müzik dinliyorlar, bir yandan konuşuyorlardı. Kara yağız orkestra şefi, aygın baygın bir parçanın iniltilerine henüz son vermişti. Alkışları memnun, fakat müstağni bir gülümseyişle karşılayıp, kemanını nota sehpasının kenarına astı. Etraftaki güzel kadınları süzmeğe başladı. İnci:

— Ama anne, diyordu, sormamız lâzım. Bak, zaten kendisi de bize bakıyor. Belki nişanımda çalmağı kabul eder...

— Sus. Herif anlıyacak ne dediğini. Gelip çalsa iyi. Ama ya çok para isterse? Çalgıcı kısmı şımarık olur... Türkçe biliyor mu acaba?

— Bilmez olur mu? Öğrenmiştir elbet.

— Adamı bir türlü gözüm tutmadı İnci. Gözlerine baksana, velfecri okuyor ayol...

— Aman anne... Gözlerinden bize ne? Biz onun kemanını dinliyeceğiz...

— Bak, devirdi işte üzerimize bakışlarını yine.

— Ben gider konuşurum, sen karar veremedinse...

İnci bunu söyler söylemez yerinden kalktı. Zaten deminden beri kendini süzmekte olan kemancıya yürüdü:

— Affedersiniz mösyö...

Dürdane hanım seslendi:

— İnci, dursana kızım?

diye ama, dinliyen kim? Onlar konuşmağa başlamışlardı bile. Çalgıcı soruyordu:

— Küçük hanım birşey mi arzu ediyorlar?

İnci güldü:

— Asıl arzu eden annem, galiba; dedi.

— Ya... demek hanımefendi, öyle mi? Kendilerini tanımakla pek memnun kalacağım...

Bunları söyledikten sonra, madam, dantelli bileğini kalçasına koydu, zarif bir reveransla eğildi karşılarında. Dürdane hanım, yarı memnun, yarı telâşlı, lâfa karıştı:

— Vallahi nasıl söylesek, bilmem ki... Hiç böyle şeyler de konuşmamıştım şimdiye kadar... Küçük size demek istiyordu ki..

Çingene kemancı, zarif dişlerini göstererek daha beter eğildi:

— Ne arzu ediyorlar küçük hanım? Bana birşey mi söyliyeceksiniz? Ama cesaret mi edemiyorsunuz? Korkmayın canım...

— Hayır, ne diye korksun. Hani saygısızlık olmasın diye. Ayıptır söylemesi...

— Anlaşılan ayıp birşey soracaksınız. Merak etmeyin efendim, bizim mezhebimizde ayıp şey yoktur...

İnci, mecbur oldu annesini desteklemeğe:

— Canım anne, dedi, görmüyor musun? Onlar için böyle şeyler pek tabiidir...

Çalgıcı da Dürdane hanımı, nedense, cesaretlendirmek lüzumunu duymuştu:

— Tabii efendim, diyordu, biz hergün böyle birçok teklifler alırız. Bilhassa kibar hanım efendilerden... Alıştık artık böyle şeylere. Ama doğrusunu isterseniz, bugüne kadar hiçbir teklfii de kabul etmiş değilim.

— A... o da neden öyle?

— Mühim değil, sadece seçme hakkı bende kalsın diye...

— Aman ne elde edilmesi güç insanmışsınız meğer... Yalnız, bilmiyorum tabii, bizim evi müsait bulacak mısınız?..

— Neden? Eviniz bir eski konak değil mi? Siz sultanlardan değil misiniz? Ben sultanlar hakkında çok şey okudum...

— Sultan mı? Bohçacı bile değilim ayol...

— Vahvah... Sultan olsaydınız iş daha başka olurdu... Ne de olsa daha şanlı... daha zevkli...

— Canım, sultan değilsek kendi kendimizin sultanıyız işte. Onlar kadar biz de para veririz. İş, siz bir kere ücretinizi söyleyin...

Çingene birdenbire kibarlaştı:

— Rica ederim efendim, dedi, ücret meselesini sonra hallederiz.

— Yok, yok, önceden söyleyin de tarifenizi öğreneyim...

— Tarife mi?

— Evet, yani her zamanki ücret...

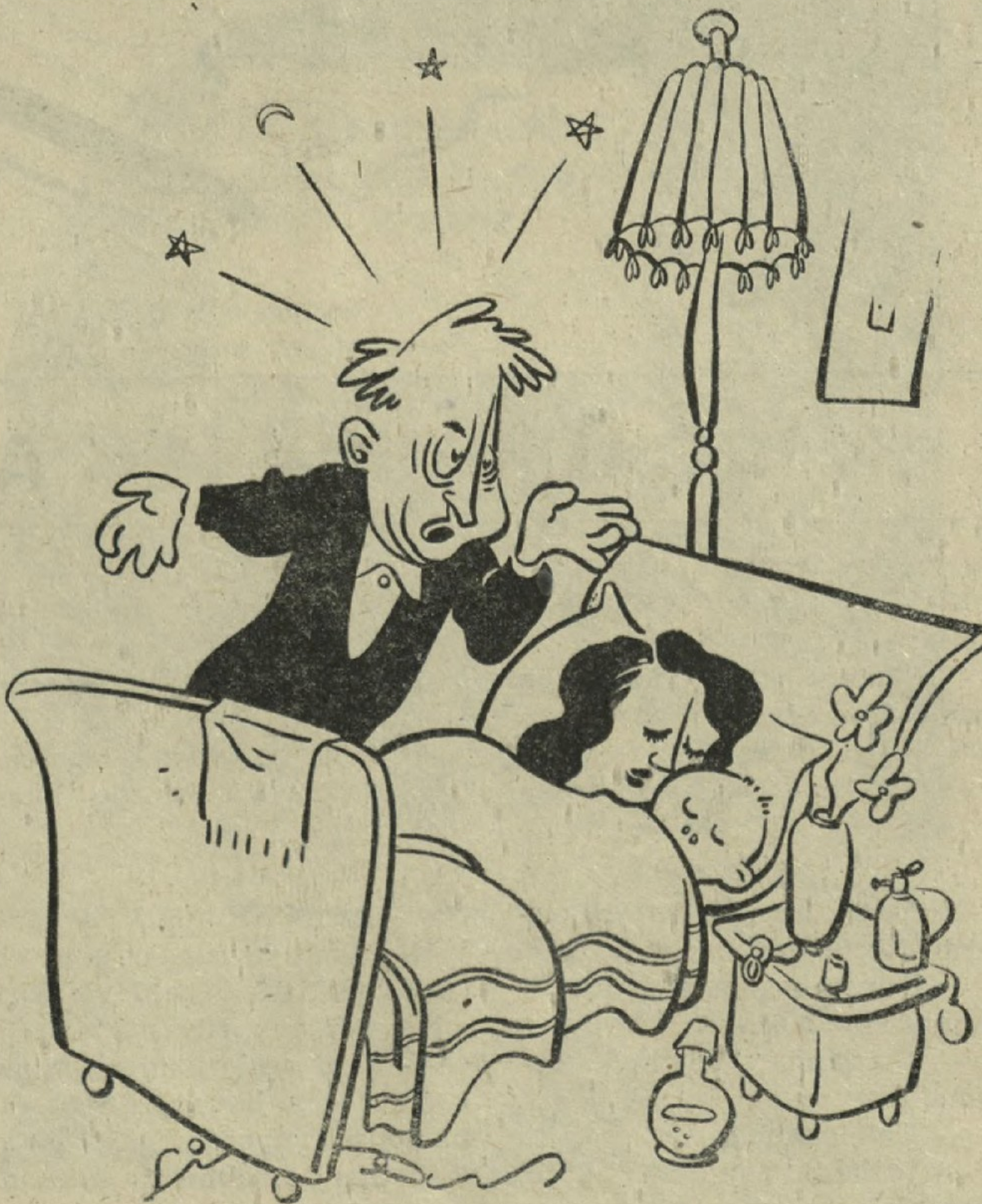
— E. adamına göre değişir bu...

— Biz nişan için istiyoruz...

— Beni nişan için mi istiyorsunuz?

— Evet.

— Nişanlı kim? Siz misiniz?

Kıskanç koca — Aman yarabbi... Karımın koynunda bir erkek!..

000208

— Hayır.

İnci atıldı bu sefer:

— Nişanlanacak olan benim, dedi.

— Ya... Çok memnun oldum. Ben hanımefendi sanmıştm da... Azıcık...

İnci kahkahayla gülmeğe başladı. Dürdane hanım da, çalgıcının bu tuhaflığına gülmekten kendini alamadı. Sonra sordu:

— Peki, söyleyin şimdi, kaça olacak?

Kemancı kendini müdafaaya çalıştı:

— Rica ederim efendim. Hem küçük hanımı nişanlı sıfatiyle selâmlamak, hem de ücret düşünmek imkânı yok, aklım almıyor... Sizi hakikaten çok beğendim. Müsaade edin de bir düşüneyim...

— Neyi düşüneceksiniz?

İnci de müdahale etti:

— Öyle ya! Bir gecelik şey bu... Düşünecek ne var?

Çingene şaşırmış görünüyordu:

— Bir gecelik mi? dedi, bu nasıl nişan?

— Yani merasim, bir gece sürecek elbet... Siz de arkadaşlarınızla gelip çalacaksınız işte...

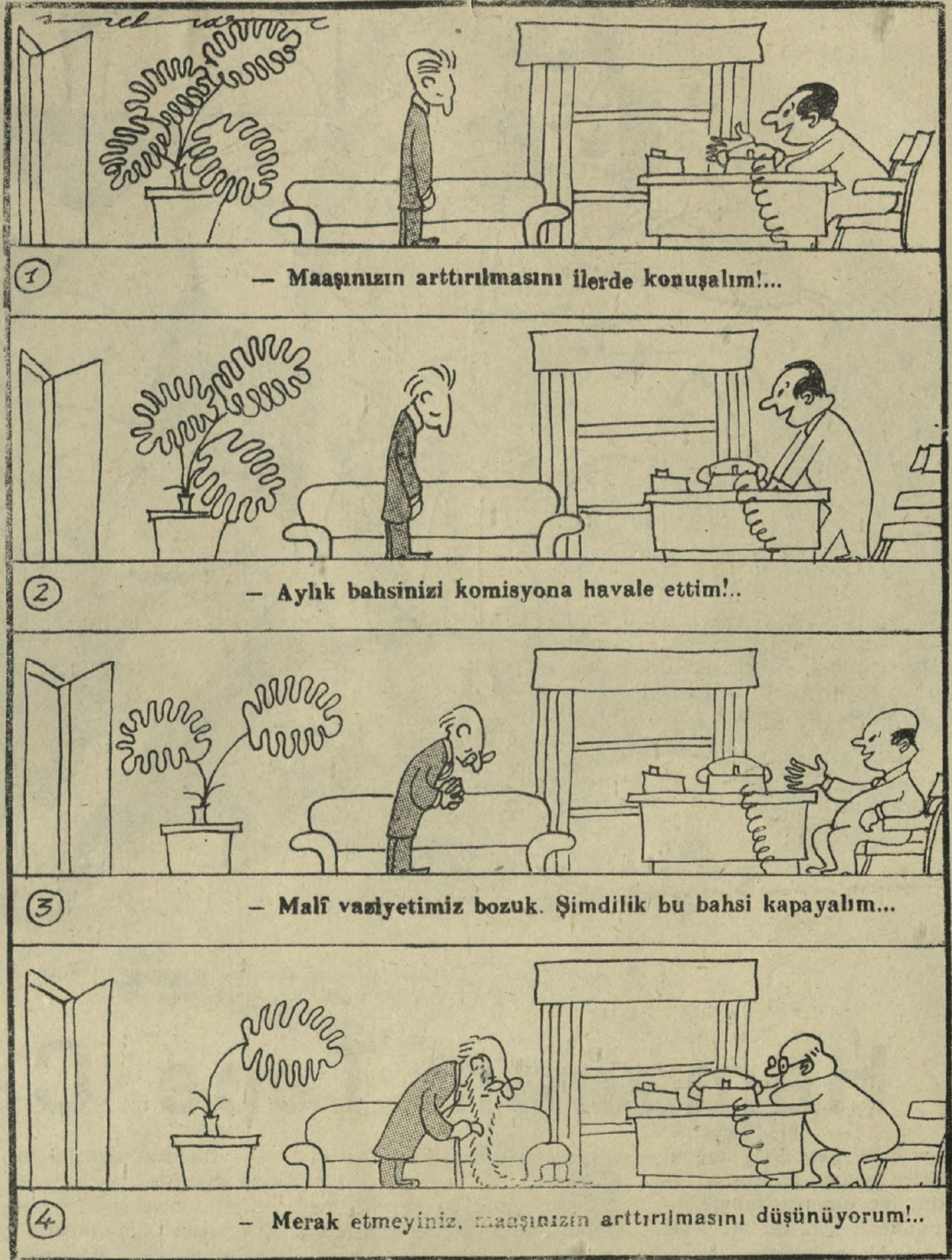
— Ay, siz beni nişanınızda keman çalmak için mi angaje etmek istiyordunuz deminden beri?

— Öyle ya...

Bu kesin cevap karşısında sanatkârın kaşları çatıldı. Deminki nezaketinden eser bile kalmadı. Hemen iki kadına sırtını dönerek uzaklaştı. Bir yandan da hiddetle söyleniyordu:

— Keman çalmak içinmiş... Benim gibi gözde bir çingeneyi evlerine davet ediyorlar. Bir de öğreniyorum ki, meğer keman çalmak içinmiş! Olur kepazelik değil yahu!... Gel de bunların kibar aileden, sosyeteden olduklarına inan şimdi!...

Hikâyeci

Bir ömür böyle geçti : Dram 4 perde!..

Zengin Hediyeli Müsabakamız

Ilk karikatürü neşrediyoruz...

MIZAH KABİLİYETİNİZ NEDİR?

1 — Bu sayıdan itibaren altı hafta sıra ile birer karikatür neşredeceğiz.

2 — Altı karikatür tamam olduktan sonra altı tane de mevzu neşredeceğiz.

3 — Bu altı mevzuun hangi karikatürlere ait olduğunu tam isabetle seçenlerin mizaha istidatları da tam demektir.

Eğer beş tanesi doğru çıkarsa yine parlak bir netice sayılır.

Dört ve üç isabet orta bir istidattır.

Fakat bundan daha az olursa, nüktedanlıktan vazgeçmek icabeder.

HEDİYELERİMİZ

Bu eğlenceli müsabakaya katılanlardan altısına da doğru cevap verenler arasında, kur'a ile vereceğimiz;

Hediyeler şunlardır:

Birinciye: Kadın ise tayyörlük, erkekse kostümlük güzel bir yünlü kumaş — İkinciye: Mürekkepli kalem — Üçüncüye: Kadınsa ipek çorap, erkekse ipek kravat — Dördüncüye: zarif ciltli bir Akbaba koleksiyonu — Beşinciden yirmi beşinciye kadar, kıymetli birer roman hediye edilecektir.

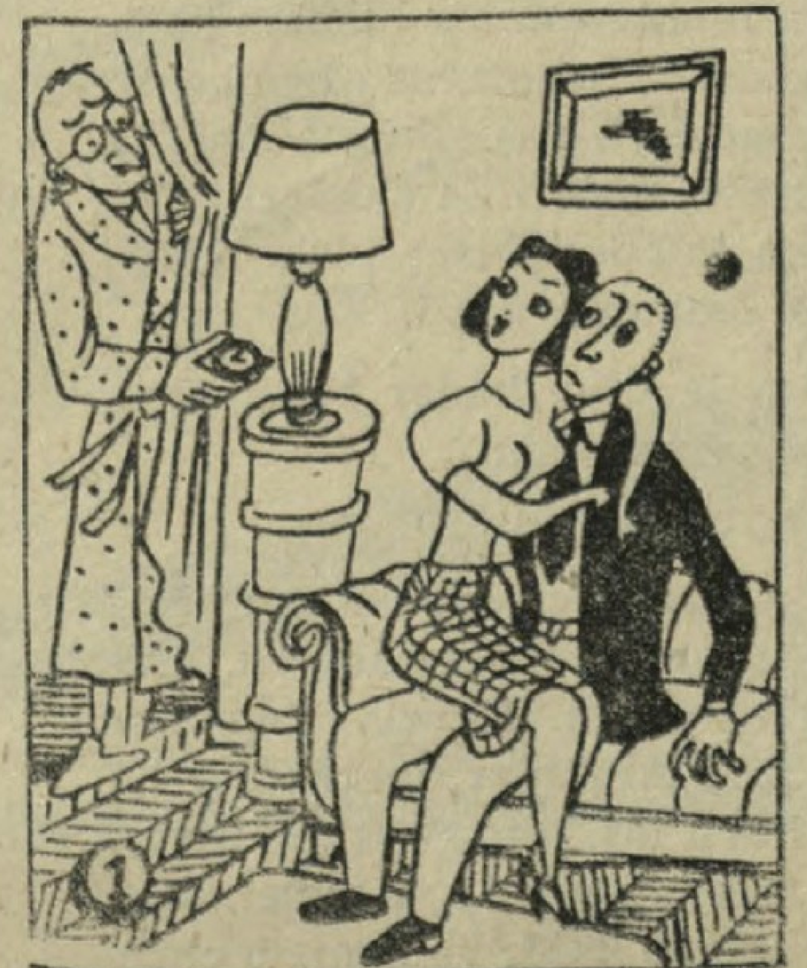
Cevaplar, müsabaka tamam olduktan sonra mevzular, karikatürlerin altlarına yapıştırılarak, altısı birden aşağıdaki adrese gönderilecektir:

AKBABA GAZETESİ

Müsabaka memurluğuna

Nuruosmaniye

İSTANBUL

000209

— Türk - Amerikan işbirliği gittikçe kuvvetleniyormuş...
— Evet, Ankarada kız kaçırmağa bile başlamışlar!...

Hamamın Tepe Camları

Bay Razi, geceleri yatağına girdikten sonra, hayatının sefaletini hiç olmazsa muvakkaten unutmak için, bir iki saat tatlı hulyalara dalmayı âdet edinmişti. Evinin karşısındaki boş arsa, tahayyülâtına ekseriya esas teşkil eder; bu arsaya bazan dükkânlar, bazan bahçeler, bazan köşkler yaptırır, dururdu.

Bu gece dimağı yine dolu idi: «Ah iki bin liram olsaydı!» diye düşünmeğe başladı. Karşıki arsaya muhteşem bir hamam yaptıracaktı. Hamamın bembeyaz mermerleri, geniş kurnaları, tas ve nalın seslerinin akislerile çınlıyan kubbesi birer birer gözünün önünden geçti.

— Şimdiye kadar bunu neye düşünememiştim?

Diye söylendi.

Saatler geçiyor; bu gece Razi'nin hayali mütemadiyen inkişaf ediyordu. Evvelâ temeller kazıldı. Arabalar, merkepler harıl harıl taş, toprak, kum, kireç, mermer taşıdılar. Amele kan ter içinde kaldı ve hamam cazip şeklile arzı endam etti. Zavallı adamcağız:

— Bu hamamda evvelâ ben yıkanmalıyım, dedi, soyundu, dökündü. Göbek taşına boylu boyuna uzandı; fakat hamam her nedense soğuktu.

— Yahu, hamam niçin ısınmamış, diye sordu.

— Efendim, sabahtanberi odun atıyoruz.

Cevabını verdiler. Tuhaf şey!.. Razi, uzun uzun araştırdı ve sebebini anladı. Hamamın tepe camları takılmamıştı. Buraya allı, yeşilli, morlu camlar taktırmak lâzımdı, fakat iki bin lira kâmilen sarfedilmiş, elde para kalmamıştı.

— Birisinden ödünç alırım!.

Dedi. Fakat kimden? Düşündü, düşündü. Mahalle imamından başka münasip bir kimse bulamadı.

Bay Razi hemen yataktan fırladı. Mahalle imamının bitişik evine koştu. Kapıyı hızlı hızlı çaldı. İmam komşusunu böyle gece yarısı donla, gömlekle karşısında görünce şaşırdı, kaldı.

— Hayrola yahu?..

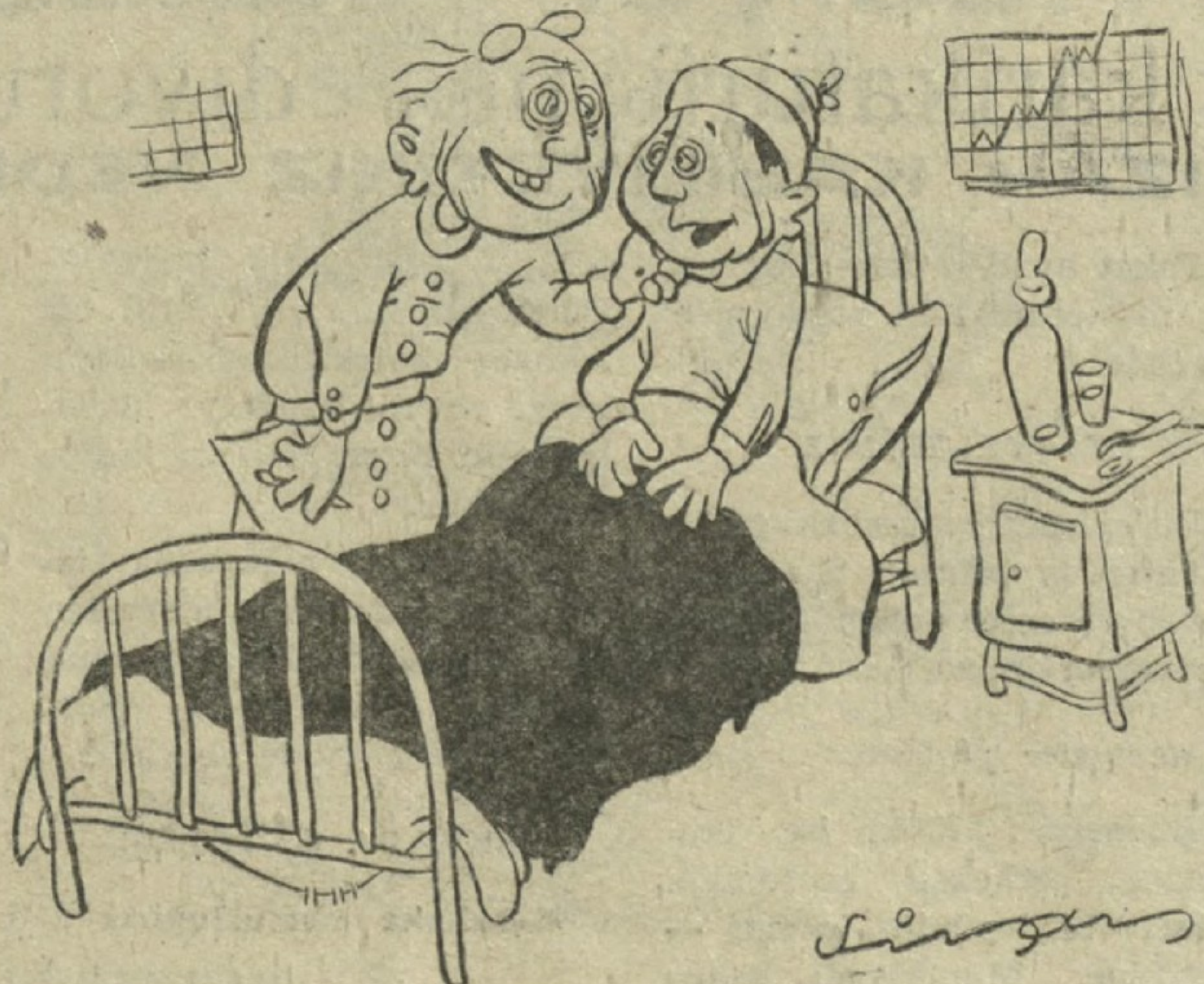
Razi, hamam hikâyesini baştan aşağı anlattıktan sonra:

— Tepe camlarına para yetişmedi... Bana yirmi, otuz lira ödünç verirsin değil mi? dedi.

İmam, baktı ki zavallı aklını oynatmak üzere. Kocaman avuçlarile komşusunun yanaklarını temizce tokatladı ve:

—Be adam! diye haykırdı, böyle gece yarısı çırçıplak sokağa fırlayacağına hesabını geniş tutsaydın da iki bin lira yerine iki bin beş yüz koysaydın, günaha mı girerdin?

Ercümend Ekrem

Doktor — Tebrik ederim, a teşekkür var!...

000210

HAFTANIN KARİKATÜRLERİ...

000211

Hikâye

Çok Şükür!

Gazi Paşa Lisesinin yeni müdürü pek gençti. Bazıları için genç olmak bir mazhariyettir. Ama insan orta yaşlı olursa ve orta yaşlı olmasından başka bir meziyeti yoksa gençliği bir maz hariyetten ziyade kusur olarak görebilir.

Şevket bey orta yaşlıydı ve orta yaşlı olmasından başka da bir meziyeti yoktu. Senelerden beri muallimdi. Muallimlikten hoşlanmıyordu ama elinden gelen başka bir iş de yoktu. En büyük arzusu bir mektebe müdür olmaktı. Ama nedense seneler geçmiş, kendinden sonra gelenler ilerlemiş, fakat Şevket Bey yerinde saymıştı.

Hele Gazi Paşa lisesinde artık demirbaş halini almıştı. Etraftakilerin elden çıkarmak için can attıkları fakat bir türlü kurtulamadıkları bir demirbaş.

Müdür Sulhi Bey, Trabzona tâyin olununca Şevket Beyde ümitler yeniden filiz sürdü. Öyle ya, bunca senelik muallimdi. Belki yukarıdakiler bu sefer onu hatırlarlar da bizzat bu mek tebe müdür yaparlardı. Gazi Paşa lisesine müdür olmak hulyası Şevket Beyi âdeta kendinden geçiriyordu.

Fakat bu mes'ut hulya pek uzun sürmedi.

Bir müddet sonra yeni müdür çıka geldi.

Delikanlı denecek kadar genç bir adamdı. İyi de giyinmişti. Sonra herkesle samimî, cerbezeli bir hali vardı.

Mektepteki diğer hocalarla talebelerin hepsi yeni müdürü görür görmez sevdiler. Hele fizik hocası Nazike Hanımın gözlerinin parıl parıl yanması pek manidar görüldü. Nazike hanım sağ olsun ellisine merdiven dayamış bir şuh taze idi ve erkek cinsine, bilhassa erkek cinsinin çiçeği burnunda nümunelerine karşı beslediği aşırı muhabbetle meşhurdu. Maamafih yeni müdürün parmağındaki atlın halkayı görünce Nazike Hanımın gözlerindeki parıltı sönüverdi. Nazike Hanım ile Şevket Bey başbaşa verdiler ve yeni müdürü çekiştirmeğe başladılar.

Geldiğinin üçüncü günü yeni müdür Necmi Bey bütün muallimleri ve talebeleri lisenin büyük müsamere salonunda topladı. Bu toplantıda ilk önce kendisi söz aldı ve yapmak istediği değişikliklerden, yeniliklerden bahsetmeğe başladı.

Sırtında Amerikan stili bir ceket vardı. Gülümsiyerek, samimî bir lisanla konuşurken, hevesli ve sevimli bir üniversite talebesine çok benziyordu. Şevket Bey yanında oturan Nazike Hanıma:

— Koskoca Gazi Paşa Lisesinin müdürü böyle düttürü bir Amerikalı züppe gibi giyinsin, ne yakışık almaz şey... diye söylendi. Doğrusu onun yerine ben utanıyorum.

Nazike Hanım, «Rezalet,» diye ona hak verdi.

Şevket Beyin öbür yanında oturan genç, iyi giyinmiş bir hanım vardı. İki hocanın arasında geçen lâfları duymuş olacak ki o da söze karıştı:

— Hakikaten, böyle resmî bir toplantıya böyle parlak renkli bir ceketle gelmeseydi iyi olurdu.

Şevket Bey, kendi tarafını tutacak birini daha bulduğu için memnun, «Değil mi efendim?» diye cevap verdi. «Nihayet mevkiin ve müessesenin bir şerefi var.»

— Haklısınız, beyefendi.

— Ama hanımefendiciğim, zaten ben başka türlüsünü ummazdım.

— Niçin, efendim?

— Bu kadar genç yaşta, böyle bir mevkii hazmetmek imkânsızdır. Bu adamcağız daha ağzı süt kokan çocuk.

Genç hanım meraklanmıştı.

— Genç olması bilâkis daha iyi değil mi? Talebelerini daha iyi anlar.

— Aman hanımefendiciğim, bu adamda talebeden anlıyacak surat var mı? Gösteriş seven züppenin biri.

— Nerden anladınız?

— Bir kere giyinişinden, sonra hal ve tavrından. İlle herkese kendisini sevdirmek için yapmadığı gösteriş kalmıyor.

— Yaa?

— Tabii, okadar samimiyet mevkiin vekarına yakışmaz. Artık samimiyet olmaktan çıkıyor da lâubalilik oluyor doğrusu.

— Demek okadar fazla?

— Ne diyorsunuz hanımefendiciğim, hele kız talebelerle hallerini görseniz.

— Yok canım?

— Gözleri velfecr okuyor, yakında bir rezalet çıkmazsa ne olayım.

Şevket Beyin yanındaki genç hanım bir an sustu. Sonra gene merakla dönerek sordu:

— Affedersiniz beyefendi, siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?

— Hayır hanımefendiciğim.

— Bendeniz yeni müdürün karısıyım efendim.

Şevket Bey beyninden vurulmuşa dönmüştü. Önce kızardı, sonra sarardı, daha sonra, hıçkırığa benzer bir sesle:

— Bilmiyordum, efendim, diye söylendi.

Ansızın aklına bir şey geldi

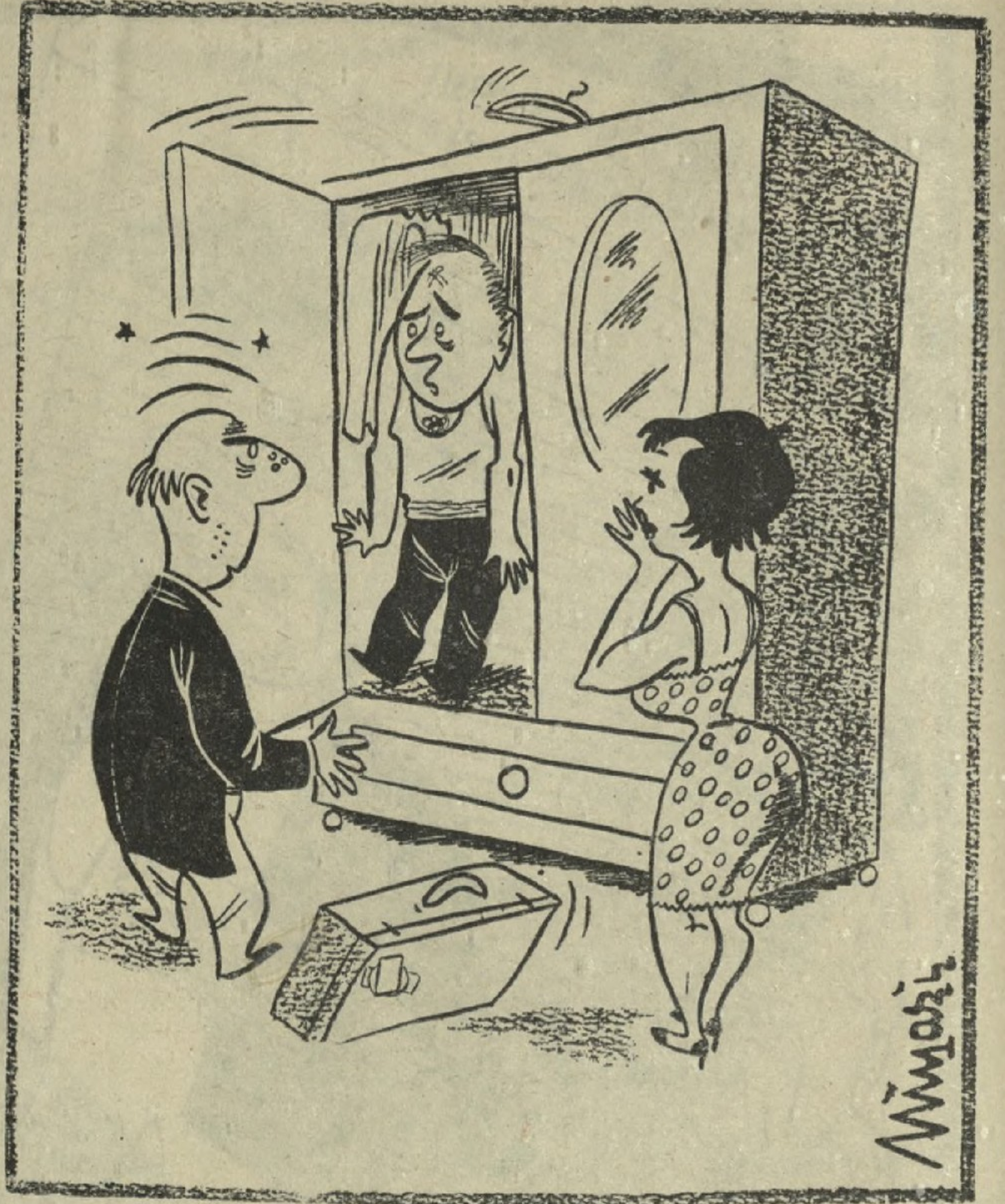
— Ya siz benim kim olduğumu biliyor musunuz, hanımefendi?

— Hayır, beyefendi.

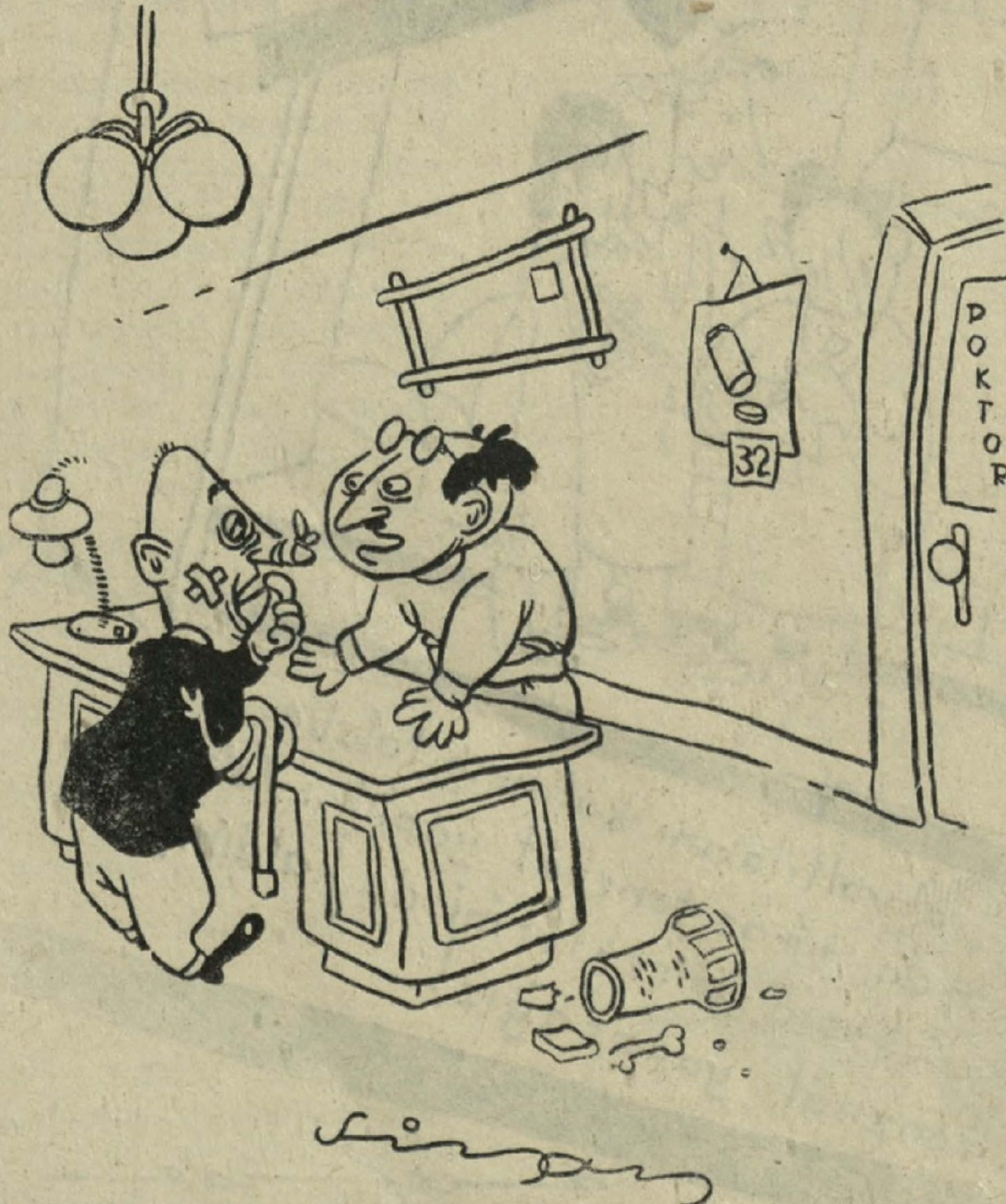
Şevket Bey samimî bir minnetle:

— Allaha çok şükür, diye mırıldandı ve hemen ortalıktan kayboldu.

Ankaralı

— Senden bunu beklemezdim Asafcığım... Dolaptaki elbisemin ütüsünü berbat ettin!...

— Neyiniz var?..
— Dostlar başından ırak, 110 kiloluk karım var, doktorcuğum!...

000212

BENLİ FATMA

YAZAN: HATİCE VİLDAN

— Prensesten telgraf var.

— Sahi mi?

— Vallahi. İstanbula gelmiş. Adres veriyor, beni çağırıyor.

— Ne diyor, ne diyor? Oku Allah aşkına.

— Bak dinle, okuyorum: «İstanbuldayım. Beyazıtta, Mevsim sokağı seksen numara, ikinci kata gel. Acele bekliyorum».

— Ne acaip kadın yahu! Telefon varken telgrafa ne hacet? Sonra bizim prenses nerede, Beyazıt nerede?

— Değil mi? Köprünün bu tarafını hor gören Fatma, hem de Mısırdan dönüşte İstanbul semtinde ev tutsun? Şaşılacak şey, doğrusu!

— Ev tuttuğu ne malûm? Belki bir tanıdığının, yahut bir akrabasının evidir.

— Olabilir. Şimdi oraya gidiyorum. Akşama sana havadis getiririm.

Bu telefon muhaveresi kocamla benim aramda oluyordu.

Fatma on iki senelik arkadaşımdı. Benli Fatma derdik. Derdik değil, derlerdi. Ta çocukluğundan beri ona mahallesinde takılmış bir isimdi bu. Bu lâkabla kendisi de iftihar ederdi. Sol yanağına kondurulmuş bu ben, biraz aşağıdaki gamze ile birleşince, güzel yüzü tabiatin tesadüflerinden doğma değil de, çapkın bir erkek elinden çıkma denilecek kadar aşifte, ayrı bir güzellikle süslerdi.

Telefonu kapadıktan sonra başımı kaldırıp karşımdaki fotoğrafa baktım. Tanıştığımızın haftasında bana hediye ettiği bir fotoğrafı idi. Fatmanın eşsiz güzelliği beni daha o zaman meftun etmişti. Tertemiz, pürüzsüz bir oval üstünde ipek kadar yumuşak, kumral bir saç yığını. Ama sahici bir yığın. Avuçlara değil, ancak kucağa sığacak kadar gür bir yığın. Damarlarında dolaşan kanın penbeliğini içine sindirmiş, buğulu cam şeffaflığında bir ten. İpek kadar yumuşak, meyva zarı kadar narin bir cilt. Gözler ayrı birer harika. Gün ışığına göre değişen, kâh mavi, kâh yeşil, bazan da bu iki rengin bir araya gelmesinden hasıl olma, adsız, ama eşsiz bir renk. İfade, gene öyle. Renk kadar çeşitli. Bir an içinde, insan ruhunun duyabileceği bütün hisleri dolaşabilen, yoklayabilen ifade bolluğu. Sonra, bu kadar fazla güzel renge ve bu kadar fazla güzel ifadeye yabancı gözlerin nazarı değmesin diye yaradılmışçasına, icabında bütün bu güzellikleri örtüveren uzun, gölge dolu kirpikler.

Tanışır tanışmaz, aramızda karşılıklı bir sempati doğuvermişti. Belki de, zıt yaradılıştaidik de onun için. O ne kadar kumralsa ben o kadar esmerdim. Ben ne kadar sakin ve durgunsam o, okadar haraertli ve canlı idi.

Elim hâlâ, kapadığım telefonun ahizesi üzerinde, eski günleri düşünüyordum.

Mısırlı Cebbar beyle tanıştığı günler gözümün önüne geliyordu. Prens olduğunu söyliyorlardı o Cebbar beyin. Yaşlı adamdı. Her yaşlı erkek gibi, kendisinden çok fazla genç Fatmaya deli gibi âşık olmuştu. Çetrefil dili, şarkla garbı birbirine karıştıran acaip giyinişi, elinden düşürmediği tesbihi ile alay ediyorduk. Aylarca Fatmanın peşinde koşmuş, yaşına hiç yakışmıyacak taşkınlıklar yapmış, yalvarıp yakarmış, nihayet Fatmayı razı etmişti. Evlenmişlerdi. Bir sene kadar İstanbulda oturduktan sonra, prens, Fatmayı alıp Mısıra gitmişti. Hıdiv ailesi ile bir yakınlığı vardı. Belki doğrudan doğruya prens değildi. Fakat mevkii ve serveti aşağı yukarı prens gibi bir şeydi. Her Mısırlı erkeğe prens, her Mısırlı kadına prenses demeğe alışık İstanbul muhitinde, Cebbar bey de çabucak prens oluvermşiti.

Sonra, çok değil bir kaç ay sonra, prens Cebbarın, Mısırda bir kalb durmasından öldüğü haberini almıştık. Adamcağız, Fatma gibi ateş parçası bir genç kadınla zaten ondan fazla yaşıyacak kadar genç değildi. Kendi çukurunu kendi elleriyle kazmıştı.

O zamandanberi kendisinden hiç bir haber alamadığım Fatmadan şimdi gelen bu telgraf beni hayrette bırakmıştı. Zengin adam olduğunu bildiğim kocası öldükten sonra niçin Mısırda kalmadığına; her hangi bir sebeple İstanbula geldiyse bile, niçin Beyazıt gibi sevmediği bir semti intihap ettiğine şaşıyordum.

Benli Fatmayı o kadar göreceğim gelmiş ki, o gün, öğleden sonra çok mühim işlerim olmasına rağmen programımı baştanbaşa değiştirdim, onu görmeğe gitmek için derhal hazırlanmağa başladım.

Bindiğim taksi, beni bir sokak ağzında bıraktı. İçine otomobil giremiyecek kadar dar bir sokak. Neden bilmem, bu daracık sokağı görür görmez içim burkuldu. Fatmanın prensesliğine, güzelliğine, ciciliğine bu sokağı yakıştıramamıştım.

Sokağa daldım. Sağdaki numaralar tek, soldakiler çiftti. Numaralara baka baka yürüdüm. Soldaki sesksen numaranın önüne gelince tereddütle durdum, baktım. Sonradan apartımanlaştırılmış bir eski zaman konağı. Ahşaptan kârgire çevrildiği yüzünden belli. Dışı modern, içi bütün eskiliğini muhafaza eden binalardan biri.

Girdim. Karanlık bir methal. Solda bir merdiven. Çıktım. İkinci kata gelince, karşımda gördüğüm camlı kapının yan tarafındaki çıngırak düğmesinin altında bir kart. Okudum: (Doktor Feyyaz).

Düğmeye uzanan elim geri geldi. Zili çalamadım. Ayaklarımın gürültüsü duyulmasın diye parmaklarımın ucuna basa basa merdivenden indim, sokağa çıktım.

İçimde acayip, kötü bir his vardı.

Feyyaz! Feyyaz'ın bu yerde işi neydi? Fatmanın bana verdiği adreste Feyyaz ne arıyordu? Numarada yanılmadığıma emindim. Yanılmış bile olsam, Fatmanın telgrafında okuduğum numara ile Feyyaz ismi birbirine karışınca, şüpheli vaziyet kendiliğinden ortaya çıkıyordu. Düşüne düşüne yürüdüm. Sokak bitti. Caddeye çıktım. Bir taksiye bindim. Eve döndüm. Fatmayı o gün görmekten vazgeçmiştim.

Bu Feyyaz meselesini halletmedikçe içim rahat etmiyecekti..

Feyyaz, daha prens Cebbarın zamanında, Fatmanın hayatına şöylece karışmış bir adamdı. Prensin, Mısıra gitmeden evvel, Fatmayı aldıktan sonra İstanbulda tuttuğu eve, her cins, her sınıf insan devam eder olmuştu. Mısır sefarethanesi erkânından tutun da tekmil Mısırlı yüksek tabaka, haftanın muayyen günlerinde oraya toplanır, çay içer, kokteyl içer, yemek yer, briç oynar, güler, eğlenirdi. Eve devam eden misafirler arasında bu doktor Feyyaz da vardı.. Ne doktoru olduğu pek belli değildi. Kimyagerdi, filozoftu, biyoloji âlimi idi. Hattâ biraz da müneccimliği, falcılığı vardı. Fatmanın, sesinde garip ihtizazlar, bakışlarında garip derinlikler, tavırlarında garip ahestelikler bulunan bu adamın tesiri altında kaldığına dikkat etmiştim. Fatma, Feyyazın bulunduğu meclislerde daima, lâmbaya koşan prervane gibi onun etrafında dolaşıyor, konuşurken hayaller seyreder gibi, gözleri baktığı yerden uzaklarda gezen bu acayip adamdan gözlerini ayıramıyordu.

Sonra, doktor Feyyaz birdenbire ortadan kaybolmuştu. Çok geçmeden, Fatma ile kocası da Mısıra gittiler. Feyyazın, İstanbulda iken Fatma ile arasında herhangi bir aşk macerası geçip geçmediğini bilmiyordum. Bana her şeyini anlatan, benden hiç bir sırrını saklamayan Fatmanın, böyle bir gönül işini gizlemesine sebep yoktu. O itibarla, ikisi arasında bir kalp alış verişi olduğunu tahmin etmiyordum.

Peki, o halde bu adres karışıklığı ne demekti? Fatmanın bana verdiği ev adresinde doktor Feyyazın adı ne geziyordu?

Eve döndüğüm zaman, kocamın benden evvel gelmiş olduğunu gördüm. İlk lâkırdısı Fatma'yı sormak oldu. Vaziyeti anlattım. Şaştı, düşündü:

— Garip şey, dedi. Sahiden merak edilmeğe değer. Ama niçin eve girmedin, sanki? Mânasız bir şey yapmışsın.

— Söyledim ya, acayip bir hisse kapıldım. Fatmanın prensle evli olduğu zamanı, Mısırdaki debdebeli hayatını düşündüm. Sonra Beyazıttaki o eski püskü evin hali, o karanlık merdiven, uydurma bir apartıman haline sokulmuş o köhne bina, zaten fenama gitmişken bir de kapının üstünde o ismi okuyunca, ne bileyim ben, içime bir ezginlik geldi. Acımaya benzer bir şey.. Oraya kadar gitmişken geri döndüm.

— Beklemişse?

— Beklesin, ne yapayım? Yarın gene gideceğim.

(Devamı var)

000213

Eski Mizah Şâheserleri

Meselesiz Mesele

Eğer Şehir Meclisi âzası olsaydım, belediye reisinden ne isterdim, bilir misiniz?

Bir asma köprü yapılmasını mı? Hayır!... Bütün yolların asfalt olmasını mı? Hayır! Otomobillerin tekrar klâkson çalmasını mı? Hayır!. Köprünün eski rengine boyanmasını mı? Hayır! Taşdelen suyunun Üsküdara getirilmesini mi? Hayır! Eminönü meydanının açtırılmasını mı? Hayır? Çöplerin yaktırılmasını mı? Hayır!.. Çukurların doldurulmasını mı? Çürük meyvaların attırılmasını mı? Hayır, hayır, hayır!... Bütün bunlar tâli işler!...

Eğer Şehir Meclisi âzası olsaydım, sadece şunu isterdim:

Meselesiz mesele!

Belediye yine halka temiz süt içirmeye çalışsın. Fakat bir süt meselesi olmasın! Adalara su getirmeye uğraşsın, fakat bir su getirmek meselesi olmasın! Hileli yağ sattırmamaya çabalasın, fakat bir mahlût yağ meselesi olmasın!

Senelerdenberi tecrübe ede ede anladık ki: Bir iş mesele haline geldi mi ebedîdir. Artık onu hiç bir kuvvet, hiç bir gayret ve hiç bir belediye reisi halledemez.

Bir çuval undan kaç ekmek çıkar? Mesele haline geldikten sonra tabiatin sırları arasına karıştı. Hangi binalar âsarı atikadandır? Mesele haline girdikten sonra bir muamma oldu.

Az kalsın, Beyazıt meydanındaki kavis, Galata kulesindeki yangın düdüğü, Unkapanı köprüsü de birer mesele oluyordu, yani müebbeden halledilemiyecekti. Yıldan yıla, içtimadan içtimaa, belediye reisinden belediye reisine miras kalacaktı. Onun için istediğim şudur: İstanbul belediyesini meselesiz çalıştırmak! Kısacası:

Meselesiz mesele!

Orhan Seyfi ORHON

— Şu adamı görüyor musun?.. Dünkü gazetelerin birinci sayfasında resmi vardı...

— Allah Allah... Hiç de halinden sabıkalıya benzemiyor!..

Mişon — Maşalla maşalla.. Eki kilo zayiflamişim...

Salamon — Nasil oldu?.. Pihriz mi yaptin?..

Mişon — Yok be.. Hamama yidip yikandim!...

HIRSIZ!

O yaz, Büyükadaya kurnaz bir hırsız dadanmıştı. Bir gece, çamlar arasında saklanmış tenha bir köşkü soyan, ertesi gece Nizam caddesinin göz önündeki bir villâsına giren bu cüretkâr, bütün Ada halkını telâşa düşürmüştü.

Bazı geceler civar köşklerden ayak pıtırtılarına havlıyan iri köpeklerin boğuk ulumaları, bazı geceler vehimli insanların şüpheli gölgelere sıktığı kurşunlar duyuluyordu.

Hasılı her gece, Adada bir ev, bir köşk soyuluyor, yükte hafif, pahada ağır ne varsa derlenip toplanıp götürülüyordu.

Bu yaman hırsızın şimdiye kadar bir yere girip de yakayı ele verdiği, bir yere girip de ufak bir iz bıraktığı bir yere girip de eli boş çıktığı görülmemişti.

★

Bir kaç gecedir bahçede ayak sesleri, köşkün civarında esrarengiz fısıltılar duyan Bay Cemil, o gece duvardan bir adamın atladığını uyku arasında duydu ve hemen baş ucundaki tabancasını alıp pencereye koştu...

Çevik bir gölge çamlar arasında kıvrılıp bükülerek koşuyordu... Bir kaç kurşun karanlık içinde korkunç ıslıklar çaldı. Ev halkı telâş ile uyandı. Büyük bayan telâş ile tıkanıklıklar geçirdi.. Küçük bayana baygınlık geldi. Uşak, hizmetçi, ahçı odalarından fırladılar!.

Köşk baştan başa arandı: Gümüş takımları yerinde, elbiseler tamam, elmaslar olduğu gibi duruyordu.

Şimdiye kadar gittiği yerden eli boş çıkmıyan bu usta hırsız, Bay Cemilin köşkünden bir şey çalamadan kaçmıştı...

★

Fakat, o gecenin üstünden günler geçtikçe, Bay Cemilin kızı Süheyla sararıp solmağa başladı.

Nihayet, güzel Süheylânın günden güne büyüyen karnı, usta hırsızın, Bay Cemilin köşkünden de ne mühim bir gizli hazine çaldığını meydana çıkardı.

Şeytan

000214

Dünya Mizahından Örnekler

Allahla Şatranç Oynıyan Adam

İngilterede, The Wit's Magazine dergisinde 1784 de çıkan bir yazı

Canterbury Piskoposu seyahate çıkmıştı. Küçük bir taşra kasabasının hanında konakladı. Sonbaharın ilk günleriydi. Piskopos tatlı güz güneşinden istifade etmek maksadiyle hanın civarındaki koruda bir gezintiye çıktı. Biraz sonra ağaçlar arasında tek başına gezinen bir adam gördü. İyi giyinmiş bir adamdı bu. Ağaçlar arasında bir aşağı, bir yukarı gezinerek kendi kendine bir şeyler söylenip duruyordu. Hattâ üzerinde rol prova eder gibi bir hal vardı.

Muhterem Peder bu acayip haller karşısında o kadar meraka kapıldı ki ihtiyatı bir yana bırakıp adama yaklaştı. Büyük bir nezaketle yabancıyı selâmladı. Yabancı da piskoposun selâmına aynı derecede büyük bir nezaketle mukabele etti. Sonra iki adam havadan, sudan konuşmağa başladılar. Yalnız arasıra yabancı lâfın orta yerinde duruyor ve kendi kendine, yüksek sesle anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Piskopos nihayet dayanamıyarak:

— Kuzum, siz böyle kiminle konuşuyorsunuz? diye sordu.

Yabancı «Oyun oynuyorum,» diye cevap verdi.

— Oyun mu? Kiminle oyun oynuyorsunuz, Allahaşkına? Ben burada ikimizden başka kimse görmüyorum.

— Oyun arkadaşımı görmemekte haklısınız, beyefendi, zira Allahla oynuyorum.

Piskopos dehşet içinde, «Allahla mı?» diye haykırdı. Adamın zırdeli olduğuna hükmetmişti. «Kuzum o nasıl şey öyle? Ne oyunu oynuyorsunuz Allahla?»

— Satranç oynuyorum, efendim.

Piskopos gülümsedi. Adamcağız besbelli zararsız bir deliydi. Piskopos onu biraz daha söyletip hoşça vakit geçirmeğe karar verdi.

— Herhalde biraz müşkül bir oyun olsa gerek. Zira karşınızdaki sizden o kadar üstün ki.

— Allah üstünlüğünden hiç bir zaman istifade etmiyor efendim. Alelâde bir insan gibi oynuyor.

— Mükemmel, yalnız inşallah bir şeyine oynamıyorsunuzdur. Zira o zaman hesaplaşmakta bir hayli güçlük çekersiniz gibi geliyor bana.

— Bilâkis, efendim. Her vakit büyük bir kolaylık ve dürüstlükle hesaplaşıyoruz.

— Öyle mi? Meselâ şimdi vaziyet nasıl?

Yabancı büyük bir sükûnetle; «Biraz evvel oyunu ben kaybettim,» diye cevap verdi.

Piskopos şimdi iyiden iyiye meraklanmıştı. «Allaha ne kadar borçlusunuz?»

— Tam elli lira.

— Az para değil doğrusu. Allah sizin paranızı alır mı? Alırsa kendisine ne suretle tediyede bulunursunuz?

— Allah benim parama tenezzül etmez. Onun kasası fakir fukaradır. Her zaman bana paramı alıp yoksullara dağıtsın diye muhterem bir insan gönderir. Bu sefer de sizi gönderdi, işte.

Yabancı böyle diyerek cebinden cüzdanını çıkardı ve piskoposun eline şıkır şıkır elli lirayı saydıkta nsonra çekilip gitti.

Piskopos adamakıllı şaşırmıştı. Maamafih, «Keşke herkes böyle deli olsa» diyerek kasabaya döndü ve elli lirayı fakir fukaraya dağıttı.

Ressam — İşte, ne zamandır size göstermek istediğim tablom : Yokluk!..

Ertesi sabah gene koruda bir gezintiye çıkan piskopos aynı yerde, aynı adama raslayınca hiç şaşmadı. Bilâkis memnun oldu.

— Bu sabah oyuna çok erken başladık, efendim. Nedense pek hızlı bitirdik maçları. Her seferinde de Allah bana mağlûp oldu.

— Oh, oh, oh, yani kârdasınız desene.

— Evet, Allahın bana tam beş yüz lira borcu var.

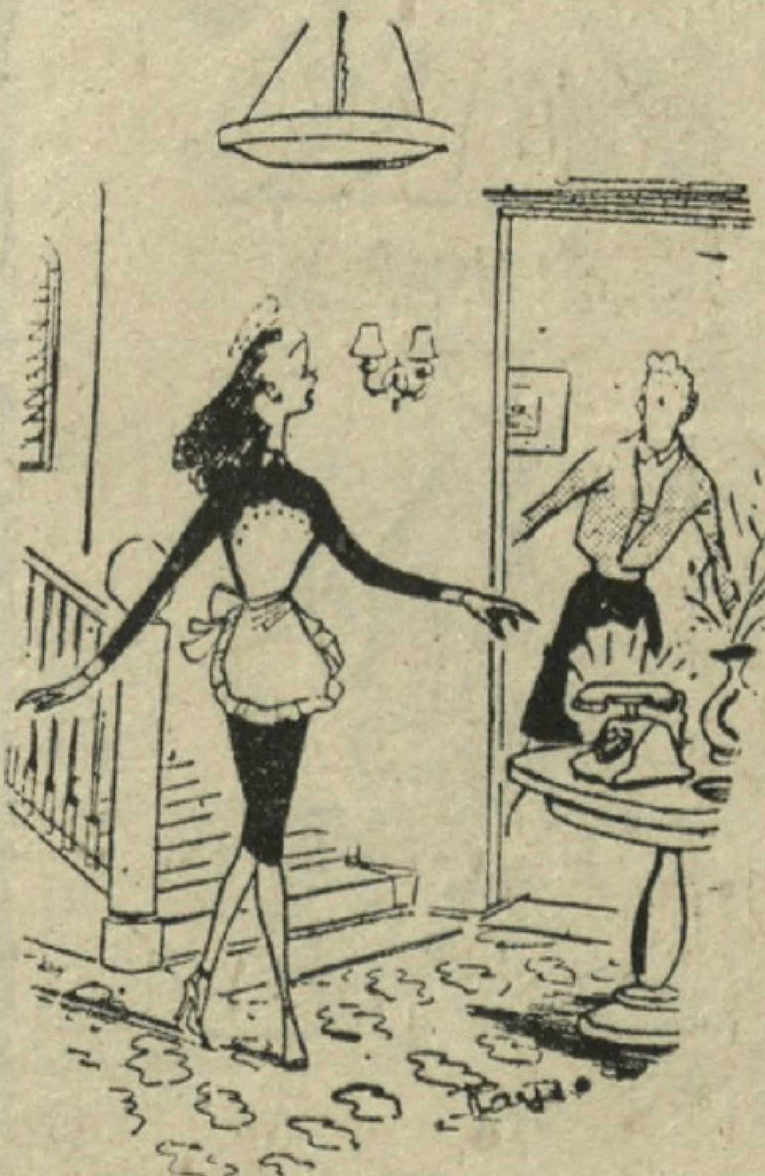
Piskopos gülümsedi: «Beş yüz lira ha, hiç fena para değil. Peki Allah size borcunu nasıl ödiyecek şimdi?»

Yabancı her zamanki sükûnetiyle, «Allah nasıl alırsa öyle verir» diye cevap verdi. «Bana borçlu olduğu zaman daima karşıma iyi kalbli, zengin bir adam çıkarır. İşte şimdi de sizi gönderdi.

Beyninden vurulmuşa dönen piskopos daha neye uğradığını anlıyamadan yabancı cebinden bir tabanca çıkardı. Ve Canterbury Piskoposu böylece Allahın kumar borcunu ödemiş oldu.

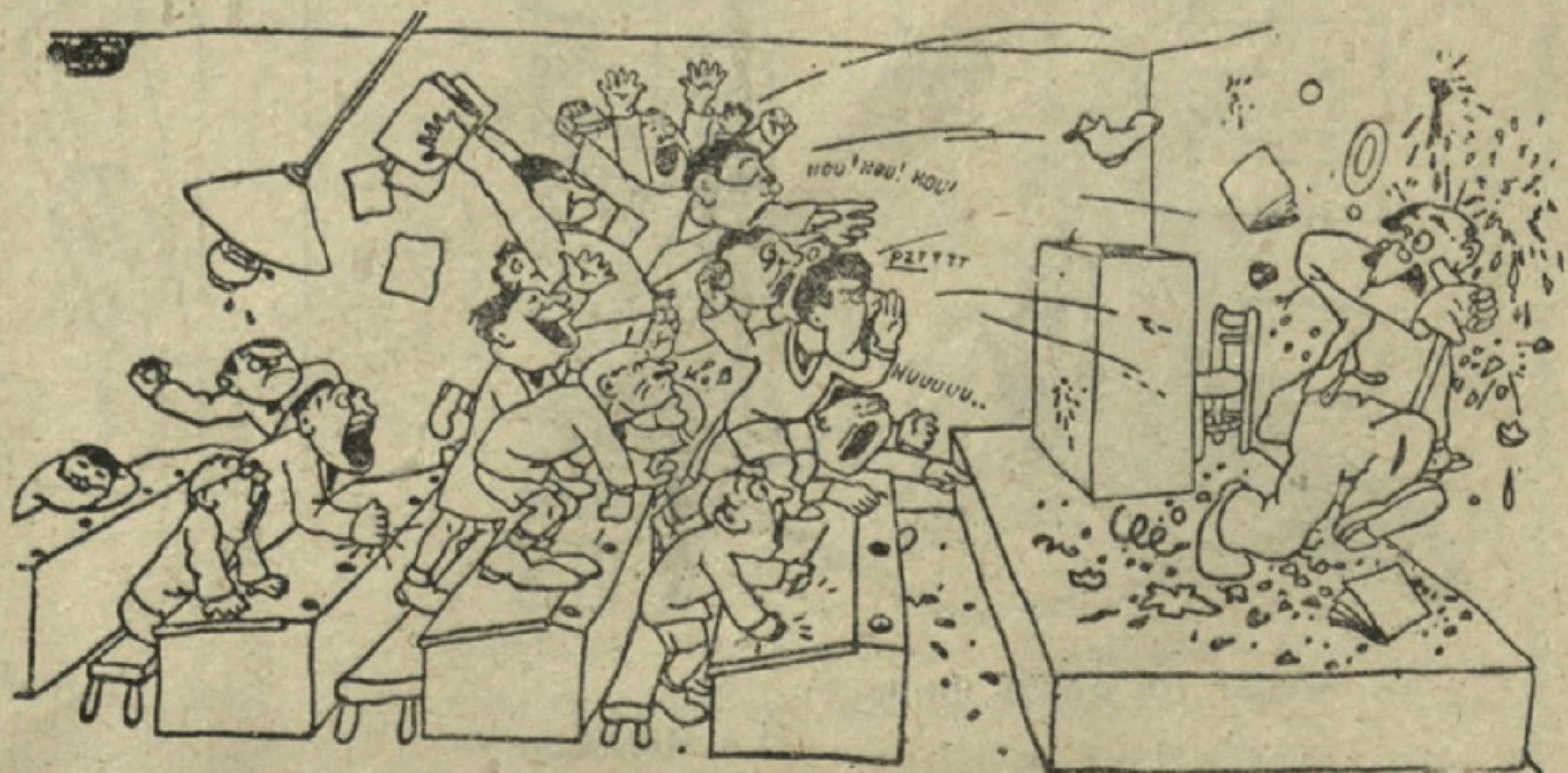
Meğer Allahla şatranç maçı yapan adam meşhur, sabıkalı, soyguncunun biriymiş. Muhterem peder sonradan macerasının ilk kısmını her önüne gelene anlatmaktan büyük zevk duyardı. Ama son kısmından nedense hiç kimseye bahsetmezdi.

Nihal YİĞİNOBALI

Bayan — Bak şu telefona... Beni mi arıyor beyefendi?..

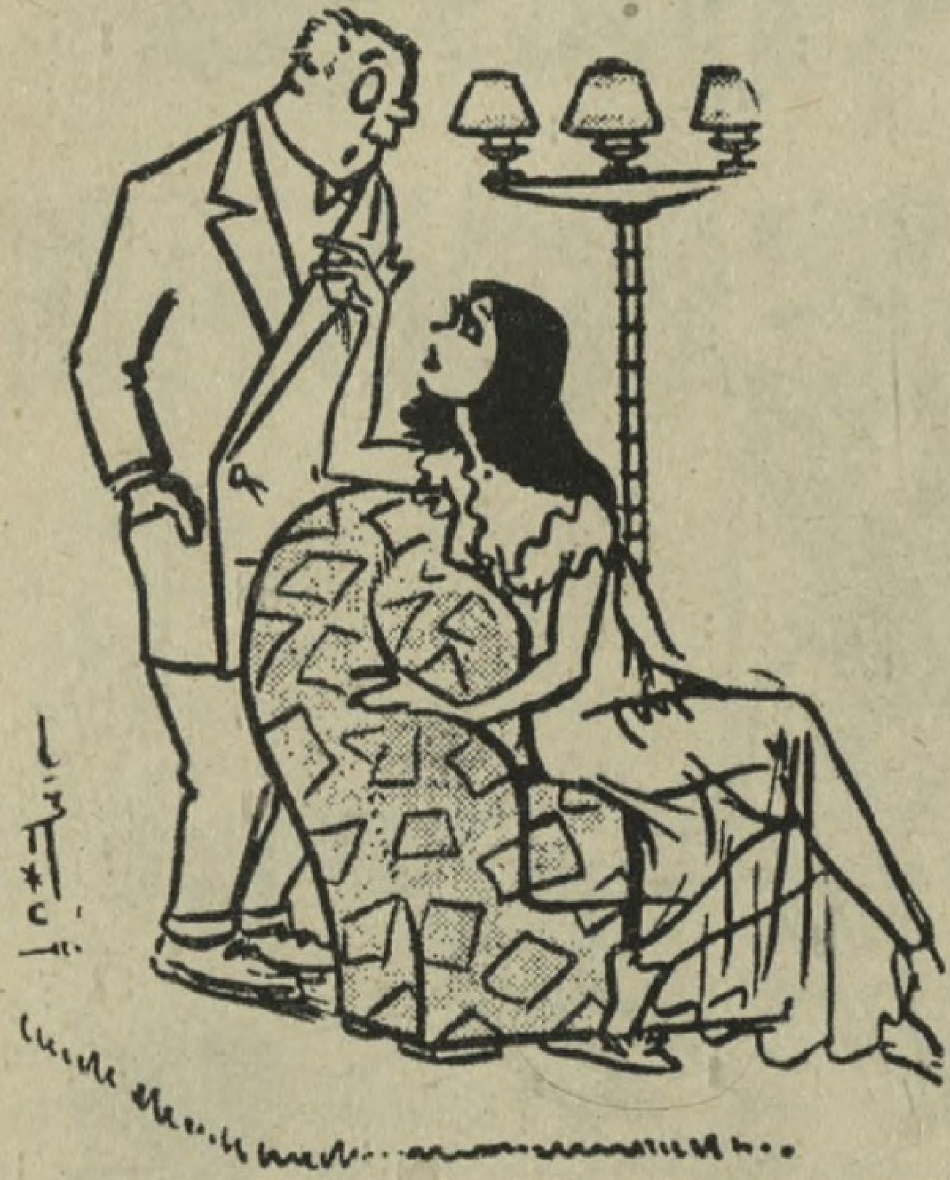
Hizmetçi — Zannetmem madam... Beni arayacaktı!..

Öğretmen, bir imlâ yanlışı yapmıştı!...

000215

Dünya Karikatürleri

Erkek — Artık çok oluyorsun ama... Yine kuyumcudan üç bin liralık bir elmas almışsın...

Kadın — Ayol, elmas değil... Mineli bir madalyon... İçine saçından bir kaç tel koyup boynuma takacağım!..

— Le Hèrisson —

— Vallahi çarpmadım... Nazik nazik: «Saatiniz var mı?» derdemez atıp kaçtı!...

— Le Hèrisson —

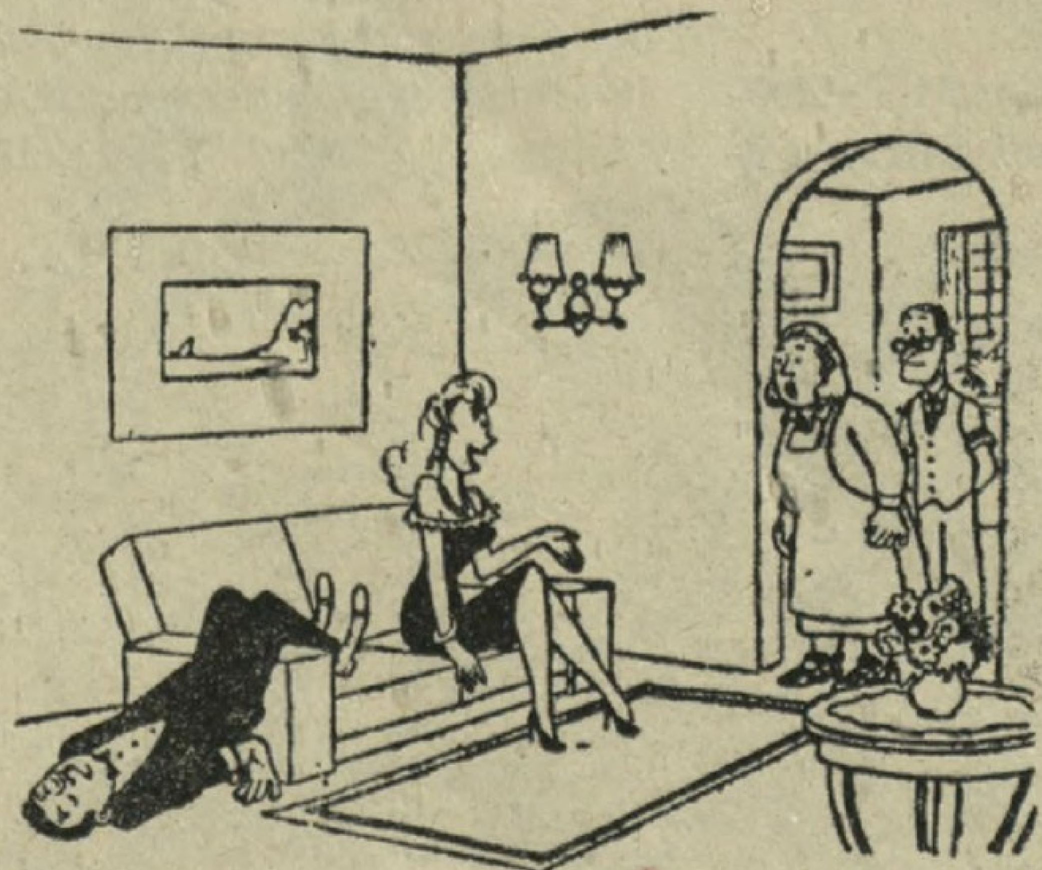

— Gel anne, gel... Kocamın nasıl aşk yaptığını gör!...

— Le Rire —

— Sen balığı pişirinciye kadar ben şöyle bir gezinti yapıp geleyim!,,

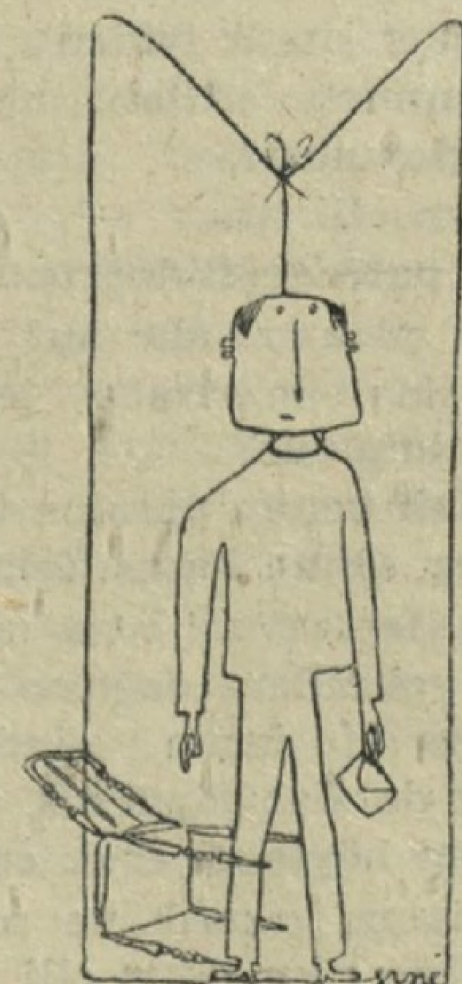
— İl Travaso —

— Meğer ilk öpüşü imiş!...

— Le Hèrisson —

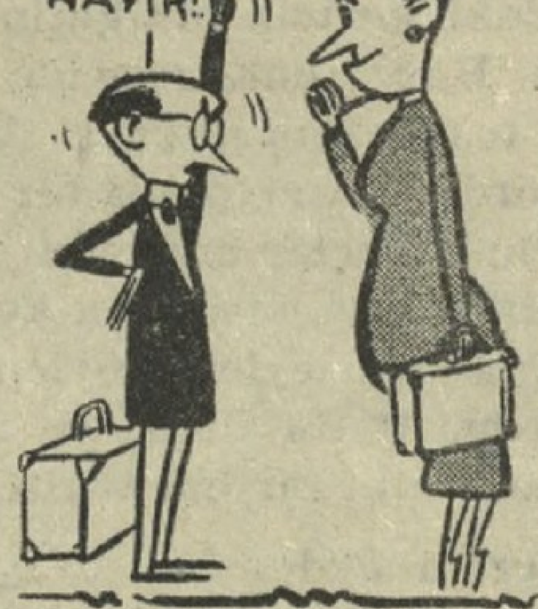

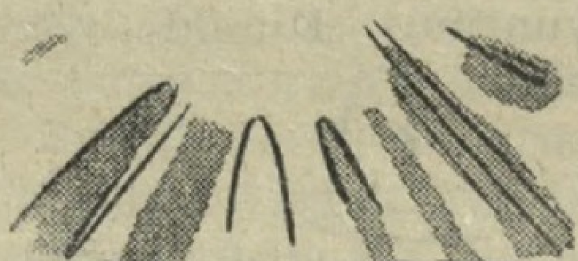
Muvaffakıyetsiz adam!..

— Le Rire —

YAZISIZ HİKÂYE:

Kılıbık koca!

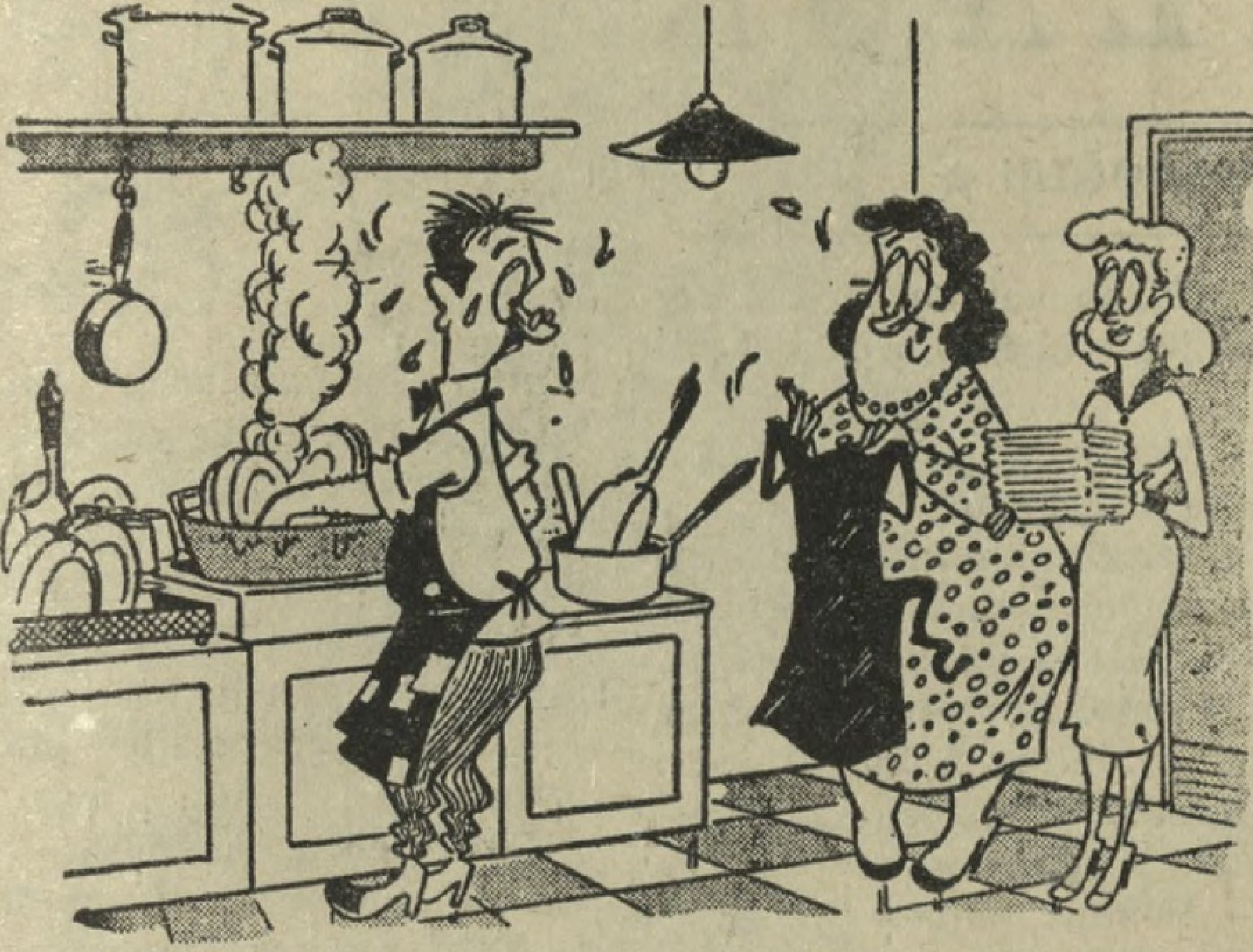
— İl Travaso —

000216

DÜNYA Karikatürleri

— Bak kocacığım, izdivacımızın yıldönümü şerefine sana yeni bir önlük aldım!...

— Le Hèrisson —

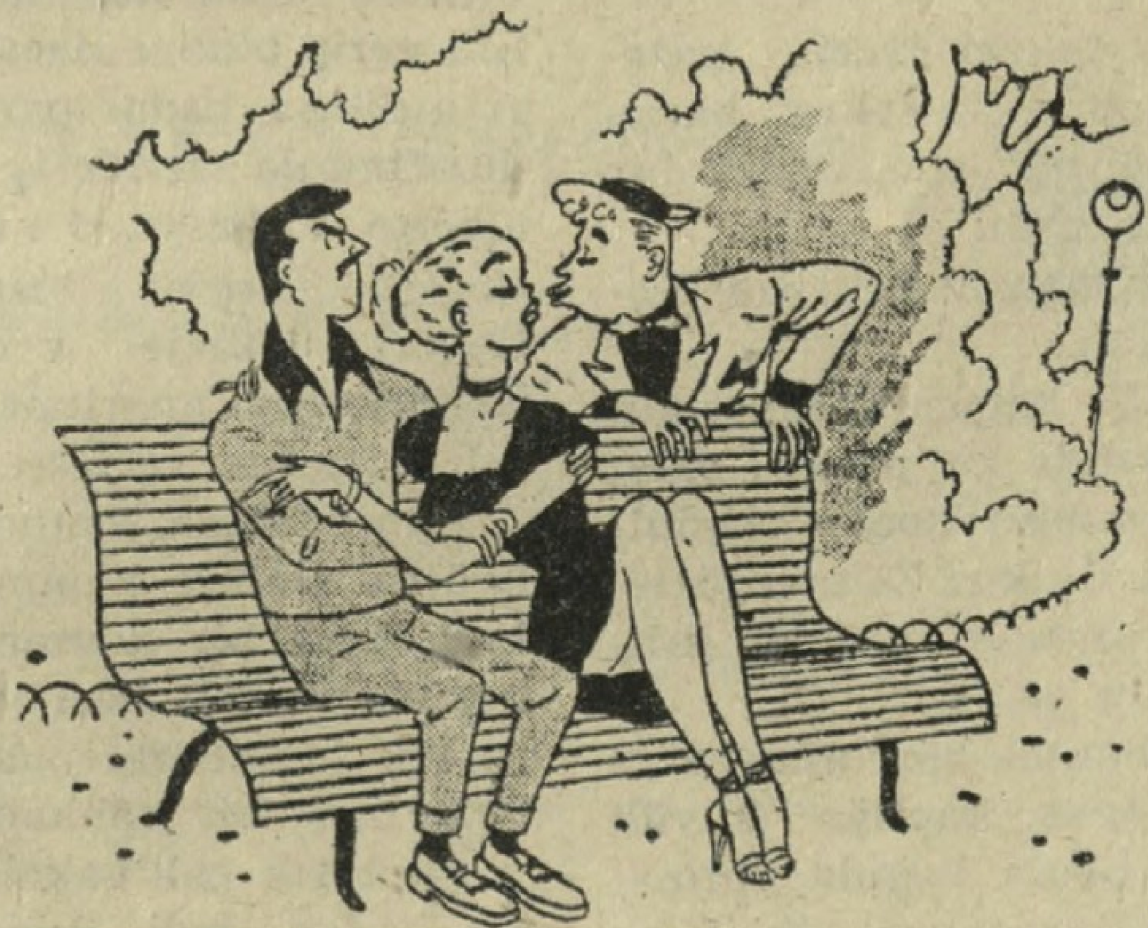
— Bir daktilo istiyormuşsunuz?..
— Üçünüz de geç kaldınız. Hem de az değil, yirmi sene!..

— İl Travaso —

— Sana bir sır söyliyeyim mi?.. Arkamdaki elbiseleri kirayla aldım!..

— Le Rire —

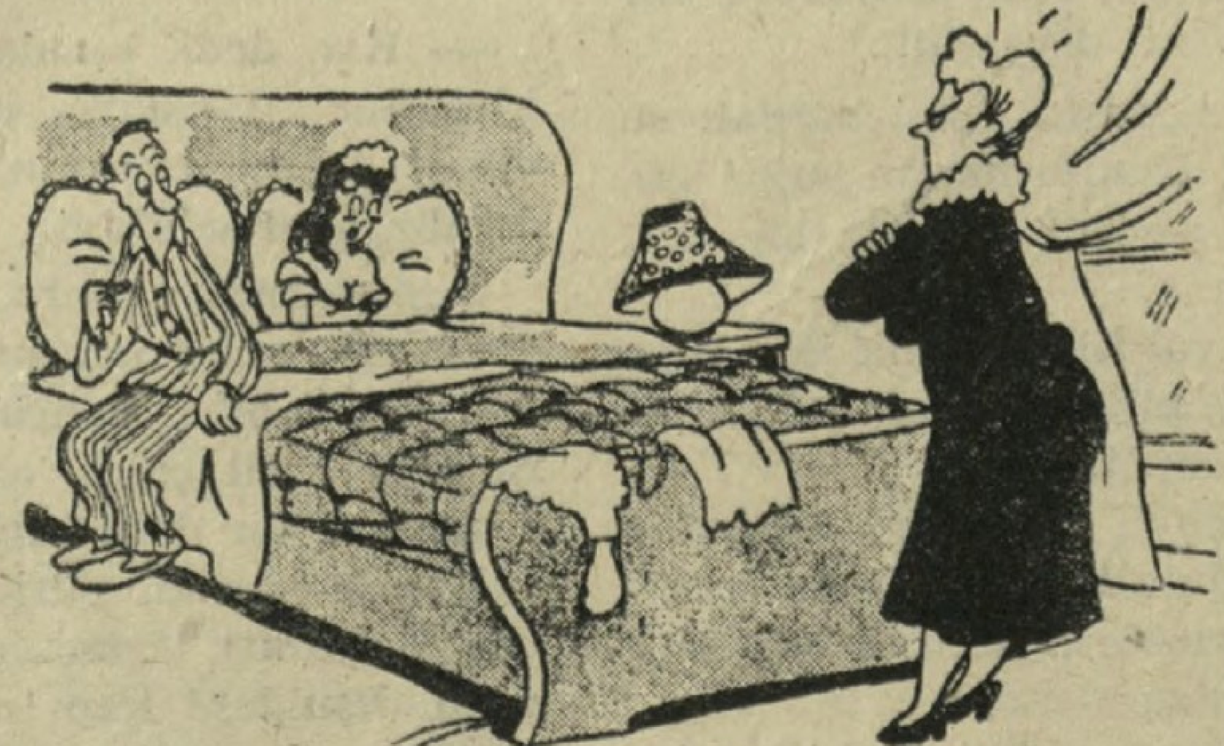
Kız — Yook, sırana razı ol: Seninle randevumuz yarın!...

— Le Hèrisson —

— Eeee, yazlıktan neler getirdiniz bakalım?..
Biraz filit!...

— Marc' Aurelio —

— Şey.. Karıcığım... Yatağa girince üşümiyesin diye...
Yaaa... Senin yerini ısıttırmak için yatırdım!...

— Le Hèrisson —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 1

(Nezaret) apartımanı kapıcısı Hanife hanım, o sabah, gazetecinin sokak kapısının altından içeri sürdüğü gazeteleri dairelere dağıtmadan evvel, bir tanesini almış, bodrum katındaki kulübesine götürmüştü. Yılbaşı gecesini herkes şurada burada gezerek, yahut kendi dairelerinde masa hazırlayarak geç vakte kadar eğlence ile geçirdiği için, apartıman halkı henüz uykuda idi. Gazeteleri bir saat sonra kat lara dağıtsa da olurdu.

Odasına girdi, yemek masasının gözünden piyango biletini çı kardı, masanın üstüne koydu, gazeteyi de açtı, keşide listesinde kendi numarasını aramağa hazırlandı.

Beşyüz bin liralık yılbaşı ikramiyesinin karşısındaki numaraya bakınca, gözlerine inanamadı. Bu numara kendi numarasıydı.

Biletine tekrar baktı, gazetedeki numara ile tekrar karşılaştırdı, sonra, uzun, cırlak bir yaygara kopardı:

— Abdullaaaah! Zehraaa! Koşun... Koşun...

İki gözlü kapıcı kulübesinin öteki odasında bir patırdı oldu. Hanife hanımın kocası Abdullah efendi ile kızı Zehra, gözlerini uğuşturarak, gecelik kılığiyle koşup geldiler.

Hanife hanım, köşe minderine kendini atmış, kaptığı büyük lokmayı boğula boğula yutmağa uğraşan hırsız kedi gibi, boynunu ileri uzata uzata tuhaf haller geçiriyordu. Kocası ile kızını görünce·

— Aman, fena oluyorum, bir bardak su! diyebildi.

Zehra koştu, bir bardak su getirdi. Hanife hanım suyu içti, bir iki geyirdi, rahatça bir nefes aldı.

— Ayol bize büyük ikramiye çıkmış, büyük ikramiye! müjdesini verdi.

Gazeteyi, masanın üstünden aldı, Abdullah efendi ile kızı - nın hayretle açılan gözleri önüne koydu.

Üçü birden eğilip baktılar; biletin üstündeki rakamla gazetedekini birer birer karşılaştırdılar. Evet, hiç şüphe yoktu, büyük ikramiye 396502 numaraya isabet etmişti.

Zehra, sevincinden zıpladı. Abdullah efendi, parmaklarını şaklata şaklata bir çifte telli oynadı. Hanife hanım, tostoparlak vücudü bu türlü neşe tezahürlerine müsait olmadığı için, el çırpmakla iktifa etti.

Bu ilk heyecan ânı geçtikten sonra, başbaşa verip konuşmağa başladılar.

O gün her yer kapalı olduğu için, paraları ancak ertesi gün alabileceklerdi. Piyango gişesine üçü birlikte gitmeğe karar verdiler. Lâf değil, beşyüz bin lira idi bu, öyle bir kişi filân taşıyamazdı. Parayı bankaya koyduktan sonra, Abdullah efendi, Gece Palas gazinosundaki kapıcılık vazifesinden istifa edecekti. Sonra, kapıcılığını yaptıkları Nezaret apartımanını satın alacaklardı. Apartıman sahibi Veysi bey, iki ay evvel apartımanı satılığa çıkarmıştı. Allahın günü alıcı geliyor, Hanife hanım, boyuna müşteri çıkarıp indirmekten helâk oluyordu. Elli bin lira verip binayı alacaklardı. Geriye dünya kadar para kalıyordu. Onunla da bir iş tutarlardı elbette. Zehrayı, 5 numaradaki Nurettin beyin kızının gittiği Robert kolleje vereceklerdi. Kendileri de apartımanın en güzel dairesine yerleşeceklerdi.

Tam o sırada, 8 numaranın zili öttü. Hanife hanım, alışkanlıkla önce bir davrandı, sonra, beş dakikadan beri yarım milyonluk bir zengin olduğunu hatırlayınca, bir kahkaha attı:

— Artık çal bakalım istediğin kadar, dedi. Bundan sonra kendi işinizi kendiniz görün de dünyanın kaç bucak olduğunu anlayın.

Zehra'ya döndü:

— Kız, dedi, bundan sonra kiracılar zil çalarsa hiç aldırış etme. Artık buranın kapıcısı değiliz, mal sahibiyiz, bilmiş ol!

8 numaradan sonra, 6 numaranın zili, onun arkasından 5 numaranınki öttü. Sonra 8 numara tekrar zil çaldı, arkasından 6 numara bir daha zırladı.

Hanife hanım, pürhiddet yerinden kalktı. Apartıman kapısının dışındaki kapı numaralarının yanlarında bulunan zil düğmelerine birer birer bastı, sonra methale geldi, merdivenin alt başında durdu, başını kaldırıp yukarı doğru baktı. Zilleri çalınan kapılar birer birer açıldıkça, yukarı doğru sesleniyor:

— Merdiven başına gelin, bir şey söyliyeceğim! diyordu.

Dairelerin kiminden hizmetçi, kiminden evin hanımı, kiminden bir erkek çıkmış, hepsi, kapıcı Hanife hanımın davetine icabetle merdiven başına gelip trabzandan aşağı bakmağa başlamıştı. Hanife hanım:

— Hepiniz tamam mısınız? diye sordu.

Trabzandan sarkan başların, aşağı katlarda olanları yukarıya, yukarı katlarda olanları aşağıya baktılar. Sonra gene, gözlerini Hanife hanıma çevirdiler. Hanife hanım, ellerini kalçalarına koydu, yukarı doğru seslendi:

Nafile yere zil çalmayın, burada kapıcı mapıcı yok. Bu günden sonra kendi işinizi kendiniz göreceksiniz. Ben artık buranın kapıcısı değilim, sahibiyim. Anladınız mı, enayi dümbelekleri?

Enayi dümbelekleri, bu veciz hitabeyi derin bir sessizlikle karşıladılar. Trabzandan sarkan başlar geri çekildi, dairelerin kapıları kapandı. Hanife hanım da bodrum katındaki kulübesine döndü:

— Hepsinin ağzının payını verdim, dedi. Sanki burada babalarının uşağı vardı!

Şimdi apartımanın bütün dairelerinde, kiracılar, hayretler içinde, bu hâdiseyi tefsirle meşguldüler.

Herkes kapıcı Hanifenin çıldırdığına hükmediyordu. Karakola haber vermek, bir can kurtaran arabası çağırtıp deliren kapıcı kadını tımarhaneye yollamak ilk akla gelen tedbirdi.

Hanife hanımın nutkundan on dakika sonra, bir iki baş, trabzandan aşağı uzanıp bakmak cesaretini gösterdi. Kimse aşağı inmeğe cür'et edemiyordu. Deli karı kapıyı tutmuşsa, bütün apartıman tehlikeye girmiş demekti. Çocuklar, büyüklerden daha cesur çıktılar. Ayaklarının ucuna basarak aşağı kadar inen bir iki dairenin çocuğu, dönüp geldikleri zaman, yürekleri büsbütün halecana veren haberler getirdiler. Bodrum katına kadar inmişler, usul usul yaklaşıp kapıcı kulübesini dinlemişler, Abdullah efendi ile karısının konuştuklarını işitmişlerdi. Karı koca üç yüz bin lira, dört yüz bin lira gibi lâflar ediyorlar; parayı Osmanlı Bankasına mı koyalım, İş bankasına mı yatıralım filân diye saçma sapan bir şeyler konuşuyorlardı.

Kapıcılar acaba ailece mi çıldırmışlardı?

Biraz sonra, meseleyi gene Hanife hanım, kendisi aydınlattı. Tekrar sokak kapısının önüne çıkmış, her dairenin zilini çalmış, kiracıları bir kere daha merdiven başına davet edip, bir nutuk daha çekmişti. Bu sefer, elinde piyango bileti vardı. Onu yukarı doğru uzatıp sallaya sallaya konuştu:

— Belki inanmazsınız diye gösteriyorum. Nah, işte piyango biletim elimde. Büyük ikramiyeyi kazandım. Apartımanı ben alıyorum. İnanmazsanız, gazetelerinizi yukarı aldırın da, numaralara bakın. Beş yüz bin lira benim 396502 numaraya çıktı. Anladınız mı düdükler?

Herkes derin bir nefes aldı. Korkuları boşuna idi, Hanife hanım sadece sevinç delisi olmuştu.

Daireler, aşağıda kalan gazetelerini aldılar; herkes listeye göz gezdirdi. Çocuklardan birkaçı gene aşağı inip, bir bahane ile Hanife hanımın biletinin numarasına baktılar. Şüpheye mahal yoktu. Kapıcının dediği doğru idi. Gazatedeki numara ile elindeki biletin numarası aynı idi.

Korku geçtikten sonra, apartıman kiracılarını başka bir endişe kapladı. Hanife hanım, yarı milyoner olup binayı da satın aldıktan sonra, apartımanda bir sabık kapıcı saltanatı kurarsa, hepsinin rahatı kaçacaktı. Zaten şimdiden kaçmıştı bile. Karı, daha parasını eline almadan, apartımana sahip olmadan bu kadar şirretlik ederse, sahiden mal sahibi olduğu zaman kimbilir neler yapmazdı!

O gün, Nezaret apartımanının bütün dairelerinde, kapıcı Hanifenin piyangosundan başka lâf edilmedi. Her sene, yılbaşı gecesinin ertesi sabah, gazeteyi ellerine aldıkları vakit kendi biletlerinin numarası ile meşgul olanlar, o sabah, gazetenin yüzüne bakmak bile istemediler.

(Devamı var)

000218

BİR MİLYON LİRA

24 EV

VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI

1953 İKRAMİYELİ MEVDUAT PLÂNI

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar: Santral 44653/2/1 ve 44659
Müdür 44039
Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi 10109
İkinci Müdür 43954
Galata Bürosu 43949
İzmir Bürosu 5915

Telgraf adresi: İmtiyaz—İstanbul

AYDABİR

Aybaşında çıkacak altıncı sayısiyle birinci cildini tamamlıyor

Şöhret, Gençleri Niçin Sevmez
Yazan :
★ PEYAMİ SAFA ★

Forsa Halil ve Kanlı Konak !
Yazan :
★ REŞAD EKREM KOÇU ★

DENİZ FENERİ
Kerime Nadir'in bu nefîs hikâyesini, gözleriniz yaşara yaşara, bir çok defa okuyacaksınız!..

BÜYÜK BİR ROMANIN BÜYÜK BİR KADINI ÖLDÜ!..
Yazan: Midhat Cemal KUNTAY

Beni Seviyorsun!
«HİKÂYE»
Yazan :
VAHDET GÜLTEKİN

Genç Kızlar
Nasıl koca bulabilirler?
Anlatan :
ESTHER VİLİAMS

Eller!
«ŞİİR»
BEHÇET KEMAL ÇAĞLAR

Prenses Fevziye niçin boşandı? ★ Eisenhowerin karısı ★ İstanbulda Paris modası ★ Tarihte aşk yemekleri ★ Zincirleme : Arkadi Averçenkonun hikâyesi...

Üniversiteliler arasında ★ Günah şehri Tokyo ★ Tarihten bir yaprak: Altı saat dolaştığımız saray! ★ İstanbulu nasıl görüyorlar? ★ Amerikanın hârika silâhları!.

ilâve: Nişanlılıkta Cinsî Hayat...

000219

Akbaba

— Ne?... Yeni esvaplar mı ısmarladın?... Sen benim iflâs ettiğimi bilmiyor musun?...
— Ben biliyorum. Ama, daha terzi bilmiyor!...

000220